

Εφρασίμης

ΚΕΚΡΟΥ

Σύγγραμμα Περιοδικόν

ΤΟΥ ΕΝ ΚΑΙΡΩ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Η ΕΝΟΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ.

"Εως ἄν διδαχῶσι πολλοὶ καὶ πληθυνθῇ ἡ γνώσις."

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ.

Δ. Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ.— ΒΑΣ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ.— ΑΧ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΤΟΣ Β'. — Φυλλάδιον 4^{ον} Ἀπριλίου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ.

Κανονισμός τῶν Παραρτημάτων τοῦ Συλλόγου Η ΕΝΟΤΗΣ.— Χειρόγραφα ἀνέκδοτα. — Ἡροδότου τὰ Αἰγυπτιακά. — Ἐγκώμιον. — Τὸ ἐν Μανσοῦρα Ἑλληνικὸν Σχολεῖον. — Νεκρολογία. — Βίοι παράλληλοι. — Ἀγγελία. — Γνωμικά.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΤΥΠΟΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΟΥΡΜΟΥΖΗ

1877.

ΚΕΚΡΟΣ

Ὁ ΚΕΚΡΟΣ παρέχεται δωρεάν πρὸς πάντα τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου, τακτικά, ἐπίτιμα καὶ ἀντεπιστέλλοντα, καὶ πρὸς πάντας τοὺς συνδρομητὰς τοῦ Συλλόγου, τοὺς καταβάλλοντας 15 τουλάχιστον φράγκα ἑτησίως.

Διὰ πάντας τοὺς ἄλλους ἡ ἑτησία συνδρομὴ τοῦ «Κέκρος» ὄριστα εἰς φράγκα 12 προπληρωτέα.

Ἡ Ἐμοτίη

Ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου ἡ πρὸς οἰονδήποτε δωρεάν ἀποστολὴ τοῦ περιοδικοῦ.

Ὁ ΚΕΚΡΟΣ ἀνταλλάσσεται πρὸς πᾶσαν ἐφημερίδα ἢ περιοδικόν. Τὰ μετ' αὐτοῦ ἀνταλλάσσόμενα φύλλα, χρησιμεύοντα διὰ τὸ Ἀναγνωστήριον τοῦ Συλλόγου, δεόν ν' ἀπευθύνωνται :

A la Société Littéraire Hellénique « L'Union » CAIRE.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ
ΕΤΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

1897

ΒΙΒΛΙΑ ΝΕΟΦΑΝΗ

Εἰς τὸ παρὸν ἐξώφυλλον τοῦ ὀ ΚΕΚΡΟΥ θέλει ἀναγγέλλει τὴν ἐκδοσιν παντὸς οἰουδήποτε νεοφανοῦς βιβλίου, οὗ ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ παρὰ τοῦ Ἐκδότου πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Φιλεκπαιδευτικὸν Σύλλογον «**Η ΕΝΟΤΗΣ.**»

ΚΕΚΡΟΥ

Σύγγραμμα περιοδικὸν τοῦ ἐν Καίρῳ Ἑλληνικοῦ Συλλόγου.

Ὁ Α΄ αὐτοῦ τόμος, ἐκ 284 σελίδων συνιστάμενος καὶ εἰς βιβλίον συνερραμμένος, τιμᾶται φράγκα 10 προπληρωτέα. Εὐρίσκεται δ' ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Συλλόγου καὶ παρὰ τοῖς κατὰ τόπους ἐπιμεληταῖς.

ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἑλληνικῆς Ἀλληλογραφίας,
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ

ΕΝ Τῇ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΓΑΛΛΙΚῇ ΣΧΟΛῇ ΙΔΡΥΜΕΝΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ,
ὑπὸ διακεκριμένων λογίων, Ἑλλήνων καὶ Γάλλων, ἑλληνιστῶν ἢ γαλλιστῶν συντασσόμενον, καὶ περιλαμβάνον ἄρθρα σπουδαῖα περὶ ἑλληνικῆς φιλολογίας, ἀρχαιολογίας, μεσαιωνολογίας, καλλιτεχνίας κτλ.

ΝΕΟΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

Σύγγραμμα περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἅπαξ τοῦ μηνὸς ἐν Ἀθήναις

Περιλαμβάνει ὅλην ἀποκλειστικῶς ἑλληνικοῦ ἐνδιαφέροντος.

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ φρ. 10 προπληρωτέα.

Ἐπιστατατεῖ ὁ ἐν Καίρῳ Σύλλογος ΕΝΟΤΗΣ καὶ οἱ ἐν ταῖς πόλεσι τῆς Αἰγύπτου ἐπιμεληταὶ τοῦ «Κέκροπος».

ΕΠΙΜΕΛΟΥΝΤΑΙ

τῶν συμφερόντων τοῦ τε Συλλόγου καὶ τοῦ Κέκροπος

ΑΝΑ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁ Κ. Στ. Ν. Χωρέμης.	» Μανσοῦρα ὁ Κ. Α. Κροκίδης.
» Βένγχα » Ἀλέξ. Καμπάνης.	» Μέλεβι » Γ. Καλουτάς.
» Βίρεκτ-ἐλ-Σάβ » Π. Ψάκας.	» Μινούφ » Μ. Σεντσάκ.
» Γκίρικια » Ἀγ. Κόνδης.	» Πόρτ-Σαϊδ »
» Ζαγιζικίω » Γ. Φ. Φιλιππίδης ἰατρ.	» Σαμανούτ »
» Ζίστα » Θ. Ἀσημακίδης.	» Σιμπίν-ἐλ-Κόμ »
» Ἰσμαίλιζ »	» Σιοῦτ » Γ. Ἀντωνόπουλος.
» Ἰσνα » Γ. Μανιχτόπουλος.	» Σουεζ » Δ. Μητσάκης.
» Κάφρ-ἐλ-Δαβάρ » Ἀλκ. Ἰερωνυμίδης.	» Τάντα » Ἀθ. Ταμπακόπουλος.
» Κάφρ-ἐλ-Ζαγιχάτ » Ν. Καζούλης.	» Τάχτα » Σάβ. Τιβέριος.
» Κέννα » Δ. Σαββίδης.	» Φαχιούμ » Ἀντ. Ζ. Καμπάνης.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ.

Ἐν Κύπρῳ τὸ ἐν Λεμεσῶ Ἀναγνωστήριον Ἰ.	» Πειρικεὶ ὁ Κ. Η. Βράτμος, φαρμακοπ.
» Σμύρνη ὁ Σύλλογος Ὅμηρος. [σώτης.	» Σύρω » Ν. Χαρουλάρης.
» Ἀθήναι » Ὁμόρεια.	» Τεργέστη » Ἀρ. Καρακάλης.
» Ἀθήναι ὁ Κ. Στ. Δέγλερης, ἰατρός.	» Μασσαλία » Ἀντ. Γ. Βασιλειάδης.

ΣΗΜ. — Πάντες οἱ ἀνά τὴν Αἴγυπτον ἐπιμεληταὶ τῶν συμφερόντων τοῦ Συλλόγου εἰσὶν ἐπιπεφορτισμένοι μὲ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τῶν τοῦ ἐν Παρισίοις πρὸς ἐνθάδ' ἔχουσιν τῶν ἐν Γαλλίᾳ Ἑλληνικῶν σπουδῶν Συλλόγου.

Κ Ε Κ Ρ Ο Ψ

ΕΥΓΕΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΕΝ ΚΑΙΡΩ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Η ΕΝΟΤΗΣ

ΕΤΟΣ Β'.

15 Ἀπριλίου 1877.

ΦΥΛΛ. Δ'.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

ΤΩΝ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΑΡΘΡΟΝ 1.

Μέλη τῶν Παραρτημάτων εἶνε οἱ ἐν τῇ ἔδρᾳ αὐτῶν καὶ τοῖς περίξ ὑπάρχοντες ἐταῖροι καὶ συνδρομηταὶ τοῦ Συλλόγου.

ΑΡΘΡΟΝ 2.

Τὰ μέλη ταῦτα ἐγγράφονται, τῇ αἰτήσῃ των, ὑπὸ τῶν Προέδρων τῶν Παραρτημάτων, οἵτινες ἀναγγέλλουσι τὴν ἐγγραφὴν τῷ Προέδρῳ τοῦ Συλλόγου πρὸς ἔκδοσιν ὑπὸ τούτου τοῦ οἰκείου διπλώματος ἢ ἀποδεικτικῷ.

ΑΡΘΡΟΝ 3.

Τὰ μέλη τῶν Παραρτημάτων, διατρέβοντα ἐν Καίρῳ, ἐξασκοῦσιν ἐν τῷ Συλλόγῳ πάντα τὰ τῶν τακτικῶν αὐτοῦ μελῶν δικαιώματα.

ΑΡΘΡΟΝ 4.

Ἐκαστον Παράρτημα διοικεῖται, ἐὰν μὲν σύγκληται ἐξ 7 τοῦλάχιστον μελῶν, ὑπὸ τριμελοῦς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, συνισταμένης ἐξ ἑνὸς Προέδρου, ἑνὸς Ταμίου καὶ ἑνὸς Γραμματέως, ἐκλεγόμενων κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ Παραρτήματος· ἐὰν δὲ σύγκληται ἐξ ὀλιγωτέρων τῶν 7 μελῶν, ὑφ' ἑνὸς Προέδρου μόνον, διοριζομένου ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου.

ΑΡΘΡΟΝ 5.

Ὁ Πρόεδρος ἐκπροσωπεῖ τὸ Παράρτημα κατὰ τὰς μετὰ τοῦ Συλλόγου ἢ τῶν ἐπιτοπιῶν ἀρχῶν σχέσεις του, συγκαλεῖ καὶ διευθύνει τὰς συνεδριάσεις αὐτοῦ, τακτικὰς καὶ ἐκτάκτους, ὡς καὶ τὰς τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, καὶ ἐκτελεῖ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Συλλόγου καὶ τοῦ Παραρτήματος.

ΑΡΘΡΟΝ 6.

Ὁ Ταμίας εἰσπράττει διὰ διπλοτύπων

ἀποδείξεων πᾶν ἔσοδον τοῦ Παραρτήματος, καὶ ἐνεργεῖ πάσας τὰς πληρωμὰς αὐτοῦ ἐπὶ ἀποδείξει ἐπικυρουμένη ὑπὸ τοῦ Προέδρου.

ΑΡΘΡΟΝ 7.

Ὁ Γραμματεὺς κρατεῖ ἐν τάξει μητρῶν τῶν τοῦ Παραρτήματος μελῶν, πρακτικὰ τῶν Συνεδριάσεων τοῦ Παραρτήματος καὶ τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, καὶ πρωτόκολλον εἰς ὃ καταχωρεῖ τὰ τε εἰσερχόμενα καὶ τὰ ἐξερχόμενα ἔγγραφα, ἅτινα συντάσσει καὶ συνυπογράφει μετὰ τοῦ Προέδρου.

ΑΡΘΡΟΝ 8.

Ὁ Πρόεδρος τῶν ὀλιγώτερα τῶν 7 μελῶν ἐχόντων Παραρτημάτων ἐκπληροῖ μόνος τὰ καθήκοντα ἑαυτοῦ τε, τοῦ Ταμίου καὶ τοῦ Γραμματέως.

ΑΡΘΡΟΝ 9.

Ὁ Πρόεδρος, Ταμίας καὶ Γραμματεὺς, ἀπουσιάζοντες τῆς ἑδρας τοῦ Παραρτήματος, ὀνομάζουσι ἐγγράφως ἀναπληρωτὰς ἑαυτῶν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Παραρτήματος, ἐνεργοῦντας ὑπ' εὐθύνην τῶν ἀπόντων.

ΑΡΘΡΟΝ 10.

Τὰ Παραρτήματα συνέρχονται εἰς τακτικὰς μὲν συνεδριάσεις ἅπαξ τοῦ μηνός, εἰς ἐκτάκτους δὲ, ὡσάκις ἂν ὁ Πρόεδρος νομίση τοῦτο ἀναγκαῖον, αἱ δὲ Διοικητικαὶ Ἐπιτροπαί, ὡσάκις ἂν συκληθῶσι πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ Προέδρου. Καὶ αἱ μὲν τῶν Παραρτημάτων συνεδριάσεις θεωροῦνται ἐν νομίμῳ ἀπαρτίᾳ, παρόντος τοῦ τρίτου τῶν μελῶν αὐτῶν, αἱ δὲ τῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν, ἅμα παρῶσι τὰ δύο τῶν μελῶν αὐτῶν.

ΑΡΘΡΟΝ 11.

Ὅσάκις ζητεῖται ὑπὸ τοῦ Συλλόγου ἡ γνώμη τῶν Παραρτημάτων ἐπὶ σπουδαίου τινός ζητήματος, λογίζονται, κατὰ τὴν περί τοῦ ζητήματος αὐτοῦ τελειωτικὴν ἐν τῷ Συλλόγῳ ψηφοφορίαν, τόσαι ψῆφοι ὑπὲρ τῆς γνώμης, ἣν ἤθελεν ἐξενέγκει τὸ Παράρτημα, ὅσα ἦσαν παρόντα ἐν τῇ συσκέψει καὶ ψηφοφορίᾳ μέλη αὐτοῦ.

ΑΡΘΡΟΝ 12.

Τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τοῦ Νοεμβρίου τὰ Παραρτήματα συνέρχονται ἑκαστον εἰς ἐνιαύσιον συνέλευσιν, καθ' ἣν 1) γίνεται διὰ τοῦ Προέδρου λογοδοσία τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐξελέγχεται ἡ ἐνιαύσιος οἰκονομικὴ διαχείρησις τοῦ Παραρτήματος· 2) συζητεῖται ὁ ἐτήσιος ἀπολογισμὸς τοῦ Συλλόγου, καὶ ἐγκρίνεται ἢ ἐπικρίνεται ἐν γένει ἢ ἐν μέρει· 3) ἐκλέγονται διὰ μυστικῆς ψηφοδελτίων ψηφοφορίας ὁ Πρόεδρος, Ταμίας καὶ Γραμματεὺς τοῦ Παραρτήματος διὰ τὸ ἐπιὸν ἔτος· καὶ 4) ἐκλέγονται δι' ὁμοίου τρόπου 9 ἐκ τῶν ἐν Καίρῳ διαμενόντων τακτικῶν ἐταίρων, ὡς μέλη τοῦ νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου.

ΑΡΘΡΟΝ 13.

Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ὁ Πρόεδρος τοῦ Παραρτήματος ἐπιστέλλει πρὸς τὸν τοῦ Συλλόγου τὰ κατὰ τὴν Συνέλευσιν ταύτην ἀποφασισθέντα καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐκλεχθέντων ὡς Προέδρου, Ταμίου καὶ Γραμματέως τοῦ Παραρτήματος· συνάμα δὲ διαβιβάζει ἐντὸς ἰδίου φακέλλου, ἐσφραγισμένου καὶ φέροντος τὸ ὄνομα τοῦ Παραρτήματος, τὰ ὀνόματα τῶν ὑ-

πὸ τοῦ Παραρτήματος ἐκλεχθέντων 9 Συμβούλων τοῦ Συλλόγου, ἐγγεγραμμένα ἐν ψηφοδελτίῳ, ὑπογεγραμμένῳ ὑπὸ τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Γραμματέως τοῦ Παραρτήματος καὶ μνημονεύοντι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐν τῇ συνελεύσει τοῦ Παραρτήματος παρόντων καὶ ψηφοφορησάντων μελῶν.

ΑΡΘΡΟΝ 14.

Τὰ ψηφοδέλτια τῶν Παραρτημάτων, οὕτως ἐσφραγισμένα, κατατίθενται ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Συλλόγου ἐν τῇ κάλπῃ τῶν ἀρχαιρεσιῶν, καὶ κατὰ τὴν διαλογὴν λογίζονται εἰς ἕκαστον τῶν ἐμπεριεχομένων ἐν τῷ ψηφοδελτίῳ ὀνομάτων τόσαι ψῆφοι, ὅσα ἦσαν τὰ παρόντα καὶ ψηφοφορήσαντα μέλη τοῦ Παραρτήματος.

ΑΡΘΡΟΝ 15.

Αἱ ἐργασίαι τῶν Παραρτημάτων ἀφορῶσι· 1) εἰς τὰ γενικὰ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τοῦ καθόλου Ἑλληνισμοῦ συμφέροντα· αὐταὶ δὲ διευθύνονται ὑπὸ τοῦ Συλλόγου, ζητούντος ἐκάστοτε τὴν ὀριστικὴν γνώμην τῶν Παραρτημάτων ἐπ' αὐτῶν. Δύνανται δὲ καὶ τὰ Παραρτήματα νὰ προτείνωσι πρὸς τὸν Σύλλογον καὶ ἰδίαν τινὰ ἰδέαν, ἀφορῶσαν εἰς τὰ γενικὰ ταῦτα συμφέροντα, ἣν ὁ Σύλλογος ὀφείλει νὰ υποβάλλῃ εἰς τὴν κρίσιν καὶ ἀπόφασιν τῶν τε ἄλλων Παραρτημάτων καὶ τῆς ἐκ Καίρῳ Συνελεύσεως. 2) εἰς τὰ τοπικὰ τοῦ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς ἑδρας τοῦ Παραρτήματος Ἑλληνισμοῦ συμφέροντα· αὐταὶ δὲ διεξάγονται ἀνευ τῆς παρεμβάσεως τοῦ Συλλόγου καὶ πάντῃ ἀνεξαρτήτως καὶ κυριαρχικῶς

ὑπ' ἐκάστου Παραρτήματος, ἀνακοινουμένων μόνον τῶν δεδογμένων ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ Συλλόγου.

ΑΡΘΡΟΝ 16.

Τὰ Παραρτήματα δὲν δύνανται νὰ συνεννοῶνται μεταξύ των ἐπισήμως ἢ διὰ τοῦ Προέδρου τοῦ Συλλόγου, προκειμένου περὶ ὑποθέσεων, ἀφορῶσάν εἰς τὰ Συμφέροντα τοῦ καθόλου Ἑλληνισμοῦ. Προκειμένου δὲ περὶ συμφερόντων τοπικῶν, δύνανται οἱ Πρόεδροι γειτονεύοντων Παραρτημάτων νὰ συνεννοῶνται μεταξύ των ἡμιεπισήμως.

ΑΡΘΡΟΝ 17.

Πᾶν μέλος τοῦ Παραρτήματος καταβάλλει ἐτησίως πρὸς τὸν Ταμίαν αὐτοῦ 30 μὲν φράγκα, ἐὰν ἐπιθυμῇ νὰ φέρῃ τὸν τίτλον τακτικοῦ ἐταίρου τοῦ Συλλόγου, 15 δὲ, ἐὰν ἐπιθυμῇ νὰ ἦ ἀπλῶς συνδρομητὴς αὐτοῦ. Ταῦτα δὲ ἀποστέλλονται πρὸς τὸν Σύλλογον ὑπὸ τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς.

ΑΡΘΡΟΝ 18.

Ἐκαστον Παράρτημα δύναται, ἀν θεωρήσῃ τοῦτο ἀναγκαῖον, νὰ ψηφίσῃ καὶ ἄλλους πόρους ἢ καὶ δευτέραν ἐτησίαν τῶν μελῶν του εἰσφορὰν πρὸς θεραπείαν ἐπιτοπίων ἀναγκῶν, ἢ πρὸς σχηματισμὸν ἀποθεματικοῦ κεφαλαίου τοῦ Παραρτήματος. Τὰ πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον εἰσπραττόμενα χρήματα διαχειρίζεται τὸ Παράρτημα κατὰ τὸ δοκοῦν καὶ ἀνευ τῆς ἐλαχίστης παρεμβάσεως τοῦ Συλλόγου, ὅστις μόνον ἐξασκεῖ ὡς πρὸς τοῦτο ἠθικὴν ἐποπτεῖαν καὶ ἐξέλεγχσιν τῆς τιμίας καὶ ἀκριβοῦς τῶν χρημάτων αὐτῶν διαχειρίσεως.

ΑΡΘΡΟΝ 19.

Ἐκαστον Παράρτημα ἔχει σφραγιδα ὠρειδῶς προμήκη, φέρουσαν περίξ, ἄνω μὲν, ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ, κάτω δὲ, Α', Β', ἢ Γ' κ.τ.λ. ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ (κατὰ τὴν χρονολογικὴν τάξιν τῆς ιδρύσεως του), ἐν τῷ μέσῳ δὲ ΕΝΟΤΗΣ ΕΝ (τοῦνομα τῆς πόλεως, ἐν ἣ τὸ Παράρτημα.)

ΑΡΘΡΟΝ 20.

Τὰ Παράρτηματα συνεορτάζουσιν, ὡς ἐγκρίνουσι κάλλιον, ἕκαστον ἐν τῇ ἐδρᾷ του, μετὰ τοῦ Συλλόγου τὴν 25 Μαρτίου, ἑορτὴν ἐπέτειον τῆς ιδρύσεως αὐτοῦ· ἀναγγέλλει δὲ ὁ Πρόεδρος ἕκαστου πρὸς τὸν Σύλλογον, τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐτελέσθη ἡ ἑορτή.

ΑΡΘΡΟΝ 21.

Ὁ παρῶν Κανονισμός, συζητηθεὶς ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου, καὶ ἐγκριθεὶς ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν τῆς 5 Μαρτίου συνεδρίασιν, θέλει δημοσιευθῆ διὰ τοῦ Κ ε κ ρ ο π ο ς.

Ἐν Καίρῳ τῆ 15 Μαρτίου 1877.

Ὁ Πρόεδρος

Δ. Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ.

Ὁ Γραμματεὺς

ΣΤΥΛ. ΚΑΨΑΜΠΕΛΗΣ.

ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Ε'.

Ο ΦΥΣΙΟΛΟΓΟΣ.

(Συνέχεια.)

κβ. ΠΕΡΙ ΕΧΙΝΟΥ ΘΑΛΑΣΣΙΟΥ.

Ὁ ἐχίνος ὁ θαλάσσιος, εἶναι αὐτὸς ὅπου λέγομεν ἄχινόν· ἔχει δὲ τοιαύτην συνήθειαν·

ὅταν πέρνη ἄνεμος δυνατὸς καὶ ταράττει τὴν θάλασσαν, αὐτὸς τότε πέρνει βρῶα καὶ πέτραις μικραῖς καὶ τυλίεται νὰ μὴν τὸν πάρη ὁ ἄνεμος καὶ τὸν ὑπάγη εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης· διότι ὁ θάνατός του εἶναι ἡ βαθυτάτη θάλασσα, μόνον δὲ εἰς τὰ παραγίαλα ζῆ. Λέγουσι δὲ αὐτὸν νὰ τὸν τζακίση τινὰς ἔπειτα νὰ τὸν βίξῃ εἰς τὴν θάλασσαν, πάλιν συντίθεται καὶ γίνεται ὡς τὸ πρότερον ὑγιής· εἶναι δὲ καὶ εὐκοίλιον τὸ φαγί του, καὶ καθαίρει δι' οὐρων τὰ περιττώματα τῆς κοιλίας.

κβ'. ΠΕΡΙ ΕΧΕΩΣ.

Ὁ ἔχης, εἶναι ὀφίδι πλουμιστὸν ὅπερ ἡμεῖς ἐχιδναν λέγομεν· πλὴν ὅταν θέλῃ νὰ συνουσιασθῆ μετὰ τὸ θηλυκόν, βάνει τὸ κεφάλι του μέσα εἰς τὸ στόμα τοῦ θηλυκοῦ, καὶ τὸ θηλυκὸν ἀπὸ τὴν ἡδονὴν, κόπτει τὸ κεφάλι τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ θανατώνει τὸν· ὅτε δὲ θέλῃ νὰ γεννήσῃ τὰ παιδιά της, δὲν ἔχει φύσιν ἀπὸ κάτου νὰ τὰ γεννήσῃ· μόνον ἐκεῖνα εἰς ἐκδικησιν τοῦ πατρὸς αὐτῶν, τρώγουσι τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς αὐτῶν, καὶ οὕτως εὐγένουσι· τότε ἐκεῖνη προτοῦ ν' ἀποθάνῃ, ὅσα φθάσῃ πνίγει τα, τὰ δὲ ἄλλα φεύγουσιν ἐδῶθεν ἐκειθεν, καὶ ἐλευθεροῦνται τοῦ θανάτου (1).

κγ'. ΠΕΡΙ ΕΛΑΦΟΥ.

Ἡ ἔλαφος, ἤγουν τὸ ἐλάφι, ἔχει τοιαύτην συνήθειαν, ὅτι ὅταν γηράσῃ, ὑπάγει καὶ εὐρίσκει φολεάν ὄφρως ὅπου μυρίζει ὡς ἂν μύσχος· καὶ εἶναι πολλοὶ ὄφρεις τοιοῦτοι πανταχοῦ· ὅταν γοῦν τὸ εὐρη, θάνει τὸ στόμα του εἰς τὴν τρύπαν τοῦ ὄφρως καὶ ἀνασπίνει πολλὰκις· καὶ τὸ ὀφίδι ἀπὸ τῆς ὀσμῆς τῆς ἐλάφου εὐγένει ἔξω καὶ τότε τρώγει αὐτό· πλὴν τὴν ὥραν ἐκεῖνην ζῆτᾷ νερὸν νὰ εὐρῆ νὰ πῖῃ, καὶ ἂν δὲν εὐρῆ εἰς μίαν ὥραν νὰ πῖῃ, παρευθὺς

(1) Ταῦτα διηγείται ἀπαολλάκτως σχεδὸν καὶ ὁ Ἡρόδοτος ἐν Βιβλ. Γ'. §. 109.

ἀποθνήσκει· διὰ τοῦτο λέγει ὁ Δαυὶδ ὅτι Ὁν τρόπον ἐπιποθεὶ ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων. Ἀπ' αὐτὴν τὴν ἔλαφον ὅπου φάγει τοιοῦτον φίδι, μαζώνουσι τὸν μύσχον οἱ ἄνθρωποι· διότι ἂν δὲν φάγῃ ὀφίδι, μύσχον δὲν ποιεῖ. Τὸν δὲ καιρὸν ὅπου πύτουσι τὰ κέρατά του, δὲν εὐγαίνει νὰ φανῇ εἰς ἀνθρώπους οὔτε εἰς ἄλλα θηρία· ἀλλὰ κεκρυμμένον περιπατεῖ καὶ βόσκει· διότι ἐντρέπεται νὰ φανῇ χωρὶς τὰ ἄρματα του. Τὸ δὲ φαλάγγιον εἶναι κατὰ πολλὰ βλαβερὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐξόχως δὲ καὶ εἰς τὴν ἔλαφον· εἶναι δὲ τὸ φαλάγγι ὡσπερ ὁ ἀνοφαντάκης· πλὴν εἶναι μέγανον καὶ μαῦρον καὶ ὑψηλὸν εἰς τὰ ποδάρια· καὶ ὅταν δακᾶσῃ ἄνθρωπον ἀποθνήσκει· αὐτοῦ γοῦν μάχεται τὴν ἔλαφον· καὶ ὅταν τὴν δακᾶσῃ ὑπάγει αὐτὴ καὶ εὐρίσκει κισσὸν εἰς τὰ δένδρα, καὶ μόνον νὰ φάγῃ ὀλίγον ἀπὸ τὸν κισσὸν ἱατρεύεται· καὶ ὅταν ἀσθενήσῃ, δὲν χρειάζεται τὸν Ἱπποκράτην ἢ τὸν Γαληνὸν νὰ τῆς δείξῃ τὴν θεραπείαν τῆς· ἀλλὰ ὑπάγει καὶ τρώγει σέλινα καὶ οὕτως ἱατρεύεται· καὶ ὅταν θέλῃ νὰ συνουσιασθῆ μετὰ τὸ θηλυκόν, ὑπάγει τὸ ἀρσενικὸν καὶ βάνει κισσὸν καὶ ἄλλα ἄνθη εἰς τὰ κέρατά του, καὶ οὕτως ὑπάγει καὶ συνουσιάζεται· καὶ κάμνει το εἰς τρόπον νὰ φανῇ εὐμορφος.

κδ'. ΠΕΡΙ ΙΒΕΩΣ.

Ὁ ἴβις, εἶναι πουλίον ὡς ἂν τὸν πελεκάνον κατὰ τὸ σχῆμα· πλὴν εἶναι μεγαλύτερον καὶ εὐρίσκειται εἰς τὰ μέρη τῆς Αἰγύπτου· τρώγει δὲ τοὺς σκορπίους ὅπου εὐρίσκονται εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, καὶ εἶναι μεγάλοι ὡς ἂν καρβίδες· τρώγει δὲ καὶ τὰ ὀφίδια ὅπου ἔχουν πτερὰ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον· διὰ τοῦτο οἱ Αἰγύπτιοι τὸν παλαιὸν καιρὸν τὸν ἐτιμοῦσαν αὐτὸν τὸν ἴβιν ὡς θεόν, ὅτι τοὺς ἐποίει τόσῃν καλωσύνην, καὶ τοὺς ἐλευθέρωνε ἀπὸ τοὺς σκορπίους καὶ τοὺς ὄφρεις τοὺς πτερωτοῦς. Τὴν δὲ φολεάν του τὴν κάμνει ἀπάνω εἰς τὰ

δένδρα ὅπου κάμνουσι τοὺς φοινίκας· διότι τὰ κουνάδια καὶ αἱ νυφίτζες ἐπιβουλεύονται κατὰ πολλὰ τὰ πουλιά του, καὶ διὰ τοῦτο κάμνει εἰς τὴν φοινικέαν τὴν φολεάν του· διότι τὸ ξύλον καὶ τὰ κλαδιά τῆς φοινικέας ἔχουσι κέντρα μεγάλα ὡς ἂν ἡ κιτρέα· καὶ τὸ κουνάδῃ μὴ δυνάμενον νὰ ἀνέβῃ ἐπάνω ἀπὸ τὰ κέντρα, δὲν ἔχει τί νὰ κάμῃ. Ἐχει δὲ καὶ ἄλλην σοφίαν· ὅτι ὅταν φάγῃ πολὺ φαγί, δὲν δύναται νὰ τὸ εὐγάλῃ ὑποκάτω· διότι ἔχει πολλὴν θερμὴν ὁ στόμαχός του, καὶ ψήνεται τὸ φαγί ἐκεῖνο καὶ γίνεται ὡς ἂν πέτρα· τί γοῦν ποιεῖ; πέρνει θάλασσαν εἰς τὸ στόμα του ἢ ἀπὸ λίμνην ἄλμυρον νερόν· διότι εἶναι πολλαῖς τοιαύταις λίμναις ἄλμυραις εἰς τοὺς τόπους τοὺς βαθυτάτους τῆς Αἰγύπτου· καὶ ἀπ' αὐτὸ γοῦν τὸ νερὸν πέρνει μετὰ τὸ στόμα του καὶ γυρίζει τὴν μίτην του πρὸς τὸν ἀφροδῶνα αὐτοῦ, καὶ οὕτως χύνει τὴν ἄλμυρ ἐκεῖνην μέσα βαθύτα εἰς τὰ ἐντὸς του· καὶ δίχως νὰ χρειασθῆ τοῦ Διοσκορίδου τὸ ἐγκλυστήρι, αὐτὸς μονάχος του ἱατρεύεται· διότι τὸν κινᾷ ἀπὸ κάτω, καὶ εὐγάζει τὴν βρῶσιν ἐκεῖνην.

κε'. ΠΕΡΙ ΙΧΝΕΥΜΟΝΟΣ

Ὁ ἰχνεύμων, εἶναι εἰς τὴν ἰδέαν ὡς ἂν τὸν κροκόδειλον· πλὴν εἶναι μικρότερος καὶ λεπία δὲν ἔχει· πολεμεῖ δὲ μετὰ τὸν κροκόδειλον· καὶ ὅταν θέλῃ νὰ πολεμήσῃ, ὑπάγει εἰς πηλὸν περισσὸν καὶ κυλίσταί μέσα· ἔπειτα εὐγένει εἰς τὸν ἥλιον καὶ ξηραίνεται· καὶ πάλιν κυλίσταί εἰς τὸν πηλόν, καὶ πάλιν ξηραίνεται εἰς τὸν ἥλιον· καὶ ὅταν μαζωχθῆ πολὺς πηλὸς ἀπάνου του, τότε ὑπάγει καὶ πιάνεται μετὰ τὸν κροκόδειλον· καὶ μετὰ τὴν ἀσπίδα μετ' αὐτὸν τὸν τρόπον πολεμεῖ· διότι ὁ πηλὸς ἐκεῖνος ἐμποδίζει τὸ δάκωμα τῆς ἀσπίδος καὶ δὲν τὸν φαρμακεύει (α). ὅταν δὲ

(α) Τοῦτο ἀναφέρει ὁ Πλίνιος καὶ ὁ Στράβων, μάλιστα δ' ἐν ἐκτάσει ὁ Αἰλιανὸς ἐν τῇ ἐκτατοῦ ποικίλῃ

πολεμῆ με τὸν κροκόδειλον, ὁ τροχίλος τὸ πουλί ὁποῦ τρώγει τὴν βρῶσιν τοῦ κροκόδειλου καθὼς τὸ θέλομεν εἰπῆ παρέμπροσθεν, ἐκεῖνος γοῦν πέτεται ἐπάνω αὐτῶν καὶ κρούει τὸν κροκόδειλον εἰς τὴν μίτην διὰ νὰ θυμωθῆ κατὰ τοῦ ἰχνεύμονος· πλὴν ὁ κροκόδειλος νικᾷ πολλὰ φοραῖς· τυχαίνει δὲ καὶ ἄλλοτε καὶ νικᾷ ὁ ἰχνεύμων· εἶναι δὲ ὁ πόλεμος αὐτῶν διὰ τὰς βδέλλας ὁποῦ εὐρίσκονται πολλὰς καὶ μεγάλας εἰς τὸν Νεῖλον ποταμὸν τοῦ Μισηρίου· διότι συνερίζονται ποῖος νὰ φάγῃ περισσοτέρας.

κς'. ΠΕΡΙ ΚΟΡΑΚΟΣ.

Ὁ κόραξ ἔχει τοιαύτην συνήθειαν, ὅτι τὸν Ἰούλιον μῆνα παντελῶς δὲν πίνει νερόν· καὶ διψᾷ μὲν νὰ πῆ, πλὴν δὲν δύναται, ὅτι κατεβαίνει εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ· διὰ τοῦτο κράζει μεγαλοφῶνως τὸν καιρὸν ἐκεῖνον· καί τοῦτο εἶναι ἀπὸ Θεοῦ κάποια παιδεύσις εἰς αὐτὸν ὅτι ὅταν ἔχει τὰ πουλία του μικρά, δὲν τα τρέφει παντελῶς, μόνον τὰ ἀφίνει μοναχὰ εἰς τὴν φωλέαν, καὶ ἐκεῖνα πεινασμένα κράζουσι μεγαλοφῶνως, καὶ ὁ Θεὸς λυπούμενος ταῦτα, στέλλει τὰς μυίας καὶ τὰ ἄλλα ὅμοια ζώφια καὶ περνοῦσι πλησίον ἀπὸ τὸ στόμα τους, καὶ ἐκεῖνα ἀρπάζουσιν αὐτὰ καὶ διατρέφονται ἕως οὗ νὰ πετάσουσιν· ὅτι δὲ εἶναι ἀληθινὸς ὁ λόγος αὐτὸς, καὶ εἰς τοῦ Ἰωβ τὸ βιβλίον τὸ εὐρίσκουμεν γεγραμμένον· διότι λέγει οὕτως· Τίς ἠτοίμασε κόρακι βοράν· νεοσσοὶ γὰρ αὐτοῦ πρὸς Κύριον κεκράγασι πλα-

ιστορικῶς εἶναι δὲ, ἐννοεῖται, τοσοῦτον ἀληθές, ὅσον καὶ ὁ παρὰ Διοδώρου μετὰ σπουδαϊότητος ἀναφερόμενος μῦθος, ὅτι δῆθεν ὁ ἰχνεύμων εἰσπῆδᾷ εἰς μέσον τὸ σῶμα τοῦ κροκόδειλου διὰ τοῦ στόματος, ὅπερ οὗτος τηρεῖ χαλῶν ἐνῶ κοιμᾶται, τρώγει ταχέως τὴν κοιλίαν του καὶ ἐξέρχεται δι' αὐτῆς ἀκινδύνως. Τὸ μόνον ἀληθές εἶνε, ὅτι ὁ ἰχνεύμων, ἀγαπῶν πολὺ τὰ ὕδα, ἀνιχνεύει ταῦτα μετὰ θαυμασίου ἐπιδειξιότητος, καὶ τὰ κατατρώγει, εἴτε ὄρνιθων ὄντα, εἴτε ἄλλων πετηνῶν ἢ ἔρπετων· ἐπομένως καταστρέφει οὕτω καὶ τὰ τῶν κροκόδειλων.

νόμενοι, τὰ σιτία ζητοῦντες. Καὶ ὁ προφήτης Δαβὶδ λέγει· Καὶ τοῖς νεοσσοῖς τῶν κοράκιων τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτόν. Καὶ ἄλλην δὲ παράνομον συνήθειαν ἔχει, ὅτι ἂν πεινάσῃ τρώγει τὰ πουλία του ὅταν εἶναι μικρά. Διὰ ταύταις γοῦν ταῖς ἁμαρτίαις παιδεύεται ἐκ Θεοῦ τὸν μῆνα ἐκεῖνον. Τὸ δὲ αὐτὸν αὐτοῦ ἔχει τοιαύτην ἐνέργειαν, ὅτι τὸ ἀνακατῶνουςι με μυσρινόκουκα καὶ ἀλείφουσι τὰ μαλλία καὶ τοσοῦτον γίνονται μαῦρα, ὅτι διὰ πολλὴν καιρὸν δὲν φαίνονται παντελῶς ὅτι ἦσαν ἄσπρα· λέγουσι δὲ ὅτι ἂν εὕρῃ τινὰς τὰ αὐγά του εἰς τὴν φωλέαν καὶ νὰ τὰ βράσῃ δὲν δύνανται νὰ κάμουν πουλία· διὰ τοῦτο αὐτὸς ἠξεύρει ἕνα βότανον, καὶ ὅταν ἴδῃ ὅτι δὲν εὐγένοῦσι τὰ πουλία, ὑπάγει καὶ φέρνει το καὶ μόνον νὰ τὸ ἐγγίση, παρευθὺς γίνονται εἰς τὴν προτέραν τάξιν· καὶ διὰ νὰ ἠξεύρῃ ἔτι πῶς τὸν πειράζουσι οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ πάρουν τὸ βότανον ἐκεῖνο, αὐτὸς ὡσάν τὸ φέρῃ εἰς τὸ στόμα του καὶ τὸ ἐγγίση εἰς τὰ αὐγά πάλιν τὸ πέρνει ἐκείνην τὴν ὥραν καὶ ὑπάγει· καὶ ῥίπτει το εἰς ἕνα ἔρημον τόπον νὰ μὴν τὸ εὕρῃ τινὰς· πλὴν ἐκεῖνοι ὁποῦ τὸν ἐπιτηροῦν τὸν κόρακα καὶ θέλουσι νὰ πάρουν τὸ βότανον, μόνον ὡσάν τὸν ἰδοῦν καὶ ἔλθῃ καὶ καθίσει εἰς τὴν φωλέαν, παρευθὺς ἢ με σάγιταν ἢ με τουφέκι κτυποῦσιν αὐτὸν καὶ ἀποθνήσκῃ, καὶ εὐρίσκουν τὸ βότανον, καὶ εἶναι πολύτιμον πρᾶγμα· διότι ἔχει τοιαύτην ἐνέργειαν· ὅτι ἢ γυνὴ ὅταν μέλῃ νὰ γεννήσῃ, ἂν τὸ πιάσῃ εἰς τὸ χέρι τῆς, παρευθὺς γεννᾷ τὸ παιδί χωρὶς κανένα πόνον, δίχως καμίαν στενοχωρίαν· τοῦτο τὸ βότανον εἶχαν ποτὲ αἱ βασίλισσες ὡς πολύτιμον δῶρον· ἔχει δὲ καὶ ἄλλην ἐνέργειαν, ὅτι ἢ χολῆ αὐτοῦ εἶναι ἱαματικὴ εἰς τὸν σεληνιασμὸν· τοῦτο γοῦν ἠξεύροντας καὶ αὐτὸς ὁ κόραξ πῶς δι' αὐτὸ τὸν πιάουσι καὶ τὸν σφαλίζουσι διὰ τὴν χολῆν του, τί ποιεῖ; ὅταν τὸν πιάσουν, αὐτὸς

σκορπίζει τὴν χολῆν του εἰς τὸ κορμί του· καὶ πολλάκις πιάουσι οἱ ἄνθρωποι καὶ σφάζουσι τον, καὶ δὲν εὐρίσκουσι παντελῶς χολῆν μέσα εἰς τὸν χοληδόχον ἀγγεῖον μόνον τὸ κρέας του ἀπὸ μέσα φαίνεται ὅλον πρᾶσινον καὶ ἀλειμένον ἀπὸ τὴν χολῆν· θέλει γοῦν με τουφέκι νὰ τὸν κτυπήσῃ ὁ ἄνθρωπος αἰφνηδῶς νὰ μὴν τὸ γινώσκῃ ὁ κόραξ· καὶ ὅταν ἀποθάνῃ ἐξαφῶς εὐρίσκεται ἢ χολῆ σωστὴ ὡς καὶ τῶν ἄλλων πουλιῶν.

κζ'. ΠΕΡΙ ΚΥΚΝΟΥ

Ὁ κύκνος, εἶναι πουλί θαλάσσιον με μακρὰ ποδάρια καὶ πτερὰ ἄσπρα· ἔχει δὲ τοιαύτην χάριν ὅτι προβλέπει τὸν θάνατόν του καὶ ὅταν γνωρίσῃ ὅτι μέλλῃ νὰ ἀποθάνῃ, τρεῖς ἡμέρας προτῆτερα νύκτα καὶ ἡμέραν τραγωδεῖ ἔμνιστα καὶ γλυκὰ· καὶ οὕτω τραγωδοῦντας ἐκπνέει· εἶναι δὲ πρὸς κατηγορίαν ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων ὁποῦ φοβοῦνται τὸν θάνατον· διότι αὐτὸς τόσον χαιρέται νὰ ἀποθάνῃ, ὅσον τραγωδεῖ ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

κη'. ΠΕΡΙ ΚΟΚΥΤΟΣ

Ὁ κόκυξ, εἶναι αὐτὸ τὸ πουλί ὁποῦ λέγομεν ἡμεῖς κοῦκον καὶ λαλεῖ τὴν ἀνοιξιν· εἶναι δὲ πανούργον κατὰ πολλὰ· διότι δὲν γεννᾷ εἰς τὴν ἐδικὴν του φωλέαν ὡσπερ τὰ ἄλλα πετεινά, ἀλλὰ ὑπάγει καὶ γεννᾷ εἰς ξένας φωλέας ὁποῦ νὰ μοιᾶζονται τὰ αὐγά του εἰς τὸ μήκος μετ' ἐκεῖνα τὰ πουλία ὁποῦ ἔχουσι τὰς φωλέας, ὡσάν τοῦ πέρδικος, ὡσάν τῆς φάσας, ὡσάν τῆς κίσσας· καὶ αὐτὸς μὲν ὑπάγει καὶ βόσκει εἰς τὸ θέλημά του· τὸ δὲ ἄλλο πουλί ἐκεῖνο θαρρῶντας ὅτι εἶναι ὅλα τὰ αὐγά ἐδικὰ του, πυρώνει τα· καὶ ὅταν γεννηθῶσι τὰ πουλία, τότε τὰ μὲν ἐδικὰ του τρέφει τα ἐκεῖνο τὸ πουλί, τὰ δὲ ξένα, ἤγουν τοῦ κόκυγος, ἀφίνει τα· ὁ δὲ κόκυξ ἔχοντας τὴν ἐνοίαν διὰ τὰ πουλία του, ὑπάγει καὶ πέρνει τα ἕνα πρὸς ἕνα με τὴν μίτην του, καὶ ὑπάγει εἰς τὴν ἐδι-

κὴν του φωλέαν, καὶ ἐκεῖ τὰ τρέφει ἕως οὗ νὰ πετάσουν,

κθ'. ΠΕΡΙ ΚΙΝΑΜΩΜΟΥ

Ὁ κινάμωμος, εἶναι ὄρνεον ὡσάν μικρὸν παγῶνι, πλὴν ἢ οὐρά του εἶναι μικρότερη, καὶ τὸ χρῶμά του ἄσπρον, καὶ ἢ μίτη του κίτρινη ὡσπερ τοῦ ἱέρακος· εὐρίσκεται δὲ εἰς τὴν εὐδαίμονα Ἀραβίαν· λέγεται δὲ κινάμωμος, διότι τὴν φωλέαν αὐτοῦ τὴν κάμνει ἀπὸ τὰ κινάμωμα, ἤγουν τὰ ξύλα τῆς κανέλας ὁποῦ πωλοῦσιν ἐδῶ οἱ σπετζέριδες· εἶναι δὲ πολλὰ τοιαῦτα πουλία εἰς τοὺς τόπους ἐκεῖνους· πολλάκις δὲ ἂν γένῃ μεγάλη βροχὴ, χαλνᾷ τὴν φωλέαν του καὶ ῥίπτει τὰ ξύλα ἐκεῖνα κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, καὶ πέρνει τα τὸ νερόν τῆς βροχῆς καὶ κατεβάζει τα εἰς ἕνα ποταμὸν· ἐκεῖνος ὁ ποταμὸς περνᾷ ἀπὸ τὴν εὐδαίμονα Ἀραβίαν ὁποῦ γίνεται τὸ πιπέρι καὶ οἱ τζιντζίβερεις· καὶ οἱ Ἀραβες ἔχουσι δέματα εἰς τὸν ποταμὸν καὶ μαζώνουσι τὴν κανέλαν αὐτὴν ὁποῦ φέρουσι εἰς ταῦτα τὰ μέρη· διὰ τοῦτο ἀραία καὶ δύσκολον εἶναι νὰ εὕρεθῃ κανέλα νὰ ἔγῃ χονδρὸν ξύλον (1).

λ'. ΠΕΡΙ ΚΥΝΟΣ

Ὁ κύων εἶναι αὐτὸ τὸ ζῶον ὁποῦ λέγομεν ἡμεῖς σκύλον· εἰς τὴν Ἰνδίαν εὐρίσκεται σκύλος μέγας ὡς τὸ λεοντάρι, καὶ ὅταν ἴδῃ λεοντάρι, δὲν φοβάται μόνον ἀντιστέκεται νὰ τὸ πολεμήσῃ· καὶ ὁ μὲν λέων βρυχᾷται ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ἐκεῖνος δὲ στέκεται ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καὶ βαύζει· καὶ τόσον εἶναι ἀπότολμον ὅτι πηδᾷ καὶ πιάει τὸν λέοντα ἀπὸ τὸν λαιμὸν· καὶ εἰ μὲν τὸν πιάσει ἀπὸ τὸν λαιμὸν, θανατώνει τον· μόνον ἂν εὕρεθῃ ἄνθρωπος ἐκεῖ νὰ κόψῃ τὰ ποδάρια τοῦ σκύλου, ἀφίνει τὸ

(1) Τοιαύτην τιὰ ἰδίαν περὶ τῆς πηγῆς τοῦ κινάμωμου καὶ ἀνάλογον περὶ τῆς ὑπὸ τῶν Ἀράβων συλλογῆς αὐτοῦ, ἐκφέρει καὶ ὁ Ἡρόδοτος ἐν Βιβλ. Γ'. § 111.

λεοντάρι' εἰδεμὴ πνίγει τὰ διότι τὰ βάνουσι
οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἰνδίας καὶ πολεμοῦσιν ἀλ-
λήλους' εἰ δὲ καὶ δὲν προφθάσῃ νὰ ἀρπάσῃ
τὸν λέοντα ἀπὸ τὸν λαιμὸν, νικᾷ ὁ λέων καὶ
θανατώνει τὸν σκύλον. Καὶ εἰς τῆς Αἰγύπτου
τὰ μέρη εὐρίσκονται σκύλοι ὡσάν τοῦ τόπου
τούτου (1) καὶ ὅταν θέλουσιν νὰ πίνωσι νερὸν
ἀπὸ τὸν Νεῖλον ποταμὸν, δὲν στέκονται νὰ
πίωσι' διότι φοβοῦνται νὰ μὴν εὐγῆ κανένα
θηρίον καὶ τὰ ἀρπάσῃ, ὡσάν ὁ κροκόδειλος
ἢ ὁ ἰχθυόμων' διὰ τοῦτο πηλαλῶντες καὶ τρέ-
χοντες τὴν ἄκραν τοῦ ποταμοῦ, πίνουσι ἀπὸ
ὀλίγον ἕως οὐ χορταίνουσι.

λα'. ΠΕΡΙ ΙΠΠΟΚΑΜΠΟΥ

Ἵπποκάμπος, εἶναι ὡσάν τὴν κάμπην ὁ-
ποῦ εὐρίσκεται εἰς τὰ λάχανα κατὰ τὴν ἰδέαν'
πλὴν εἶναι μέγας ὡς δύο πιθαμάς' ἔχει δὲ τοι-
αύτην ἐνέργειαν, ὅτι εἰ μὲν φάγῃ τίς ἄνθρω-
πος ἀπ' αὐτοῦ μέρος ὁ ὁποῖος εἶναι δακνωμέ-
νος ἀπὸ σκύλον λυσιάρικον, ὑγιαίνει καὶ δὲν
φοβᾶται νὰ πάθῃ τίποτες' εἰ δὲ εἶναι ὑγιής
ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸν ποτίσῃ οἱ ἐχθροὶ του
καμπόσον ἀπ' αὐτὸν μὲ κρασί, παρευθὺς μὲ
κακὸν θάνατον ἀποθνήσκει ὁ τοιοῦτος' διότι
πρῶτα μὲν τὸν πιάνει τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον
ὡσπερ χάσμη' ἔπειτα βήχει συχνάκις, καὶ
μετὰ ταῦτα τρέμει ὅλον του τὸ κορμὶ καὶ ἀρ-
χεται ἡ καρδία του νὰ παύσῃ' καὶ ὁ μυελὸς τῆς
κεφαλῆς του ταρασσεται, καὶ ἀστοχᾷ τί ἔχει-
νεν ἐχθρὸς καὶ προχθῆς' καὶ μετὰ ὀλίγην ὥραν
ἀστοχᾷ τί ἔγεινεν σήμερον, ἤγουν τὴν ἡμέραν
ἐκείνην ὅπου τὸ ἔπιεν' ἔπειτα νεκρώνονται οἱ
ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ καὶ φαίνονται κόκκινοι πρὸς
τοὺς ἀνθρώπους' καὶ ἀπὸ τὴν μίτην του σά-

(1) Καὶ σήμερον εἶναι ὑπάρχουσιν ἐν τῇ Ἰνδῷ Αἰ-
γύπτου κύνες φοβεροί, οἱ καλοῦμενοι Ἐρμῆν τὸν
τοῦ ἀραβικοῦ ὀνόματος τῆς ἀρχαίας Ἐρμῆν ἢ Ἐρ-
μῆς, ἧτες εἶναι ἡ κυρίως πατρὶς τοῦ εἴδους αὐ-
τοῦ τῶν κυνῶν, διακρινομένων ἐπὶ ὑπεριδιὰ καὶ με-
γάλῃ ἰσχύϊ.

ζουσι μίξαις πολλαῖς' καὶ δίψα ἄμετρος τὸν
κρατεῖ, καὶ καίεται ἡ καρδία του ὡς τὴν
φλόγα, ὅσον ἐὰν χύσῃς ἕναν ποταμὸν εἰς τὸ
στόμα του δὲν χορτένει' ἐπὶ πᾶσι τοῦτοις
τέλος ἡ κοιλία του πρίσκειται καὶ σαρίζει'
καὶ οὕτως λαμβάνει κακὸν θάνατον ὁ ταλαί-
πωρος ἄνθρωπος.

λβ'. ΠΕΡΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ.

Ἵπποκάμπος, εἶναι ὡσάν τὴν κου-
στερίτζαν κατὰ τὴν ἰδέαν' πλὴν εἶναι μέγας
κατὰ πολλά' διότι γίνεται καὶ ἑπτὰ καὶ ὀ-
κτὼ πῆγες, πολλάκις δὲ καὶ ἕως ταῖς δέκα'
ἔχει δὲ καὶ λέπια εἰς τὸ κορμὶ του ὡσπερ τῆς
χελώνης τὸ δέρμα' ἔχει δὲ καὶ δόντια μεγά-
λα ὡσπερ σκύλου κακοῦ' λέγουσι δὲ ὅτι ἔχει
τόσους ὀδόντας, ὅσας ἡμέρας ἔχει ὁ χρόνος'
εὐρίσκονται δὲ πολλοὶ κροκόδειλοι εἰς τὸν
Νεῖλον ποταμὸν τῆς Αἰγύπτου. Αὐτὸς μάχε-
ται κατὰ πολλά τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἂν τύχῃ
καὶ εὐρη τινὰν ὅπου κολυμβᾷ εἰς τὸν ποταμὸν
ἀρπάζει τὸν ὡσπερ ὁ κακὸς λύκος τὸ ἀρνίον'
εὐγένει δὲ καὶ ἔξω εἰς τὴν στερεάν καὶ κοι-
μάται εἰς τὰ καλάμια καὶ τὰ δένδρα τοῦ πο-
ταμοῦ' διότι δύναται νὰ ζήσῃ καὶ εἰς τὸ νε-
ρὸν καὶ εἰς τὴν γῆν' πλὴν τὸ νερὸν ἔχει διὰ
καλλίτερον του, διότι δὲν φοβᾶται ἐκεῖ τοὺς
ἀνθρώπους' ὅταν δὲ θέλῃ νὰ φάγῃ ἄνθρωπον,
πρῶτον σύρνει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ ἀνά-
σπάζει τὴν ἀπὸ τὸ ἐπίλοιπον κορμὶ, καὶ οὕ-
τως κάθηται καὶ κλαίει πλαστὰ δάκρυα ὁ
μικρὸς, καὶ τότε τὸν τρώγει. Διὰ τοῦτο καὶ
ὅταν ἰδοῦμεν τινὰν ὅπου κλαίει μὲ ὑπόκρισιν,
λέγομεν ὅτι ἔχει κροκόδειλου δάκρυα' ὅταν
δὲ θέλουν νὰ τὸν πιάσῃ οἱ ἄνθρωποι, βάλλου-
σιν εἰς ἄγκυστον δόλωμα ἀπὸ κρέας τιγὸς
ἀνθρώπου ἀποθαμένου, καὶ καταπίνει το καὶ
πιάνεται' πλὴν εἰς τόσα κακὰ ὅπου κάμει ἔχει
καὶ ταύτην τὴν ὀργὴν ἐκ Θεοῦ' ὅτι δὲν ἔχει
τόπον ἀποκάτω νὰ εὐγάλη τὴν βρῶσιν ὡσπερ
τὰ ἄλλα ζῶα' τί γοῦν κάμνει; ὅταν εἶναι

καιρὸς ὅπου θέλει νὰ εὐγάλη τὴν βρῶσιν
στέκεται καὶ χάσκει δυνατὰ τὸ στόμα του'
εἶναι δὲ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ἄσπρα που-
λία περισσά, κατὰ τὴν ἰδέαν ὡσάν μικροὶ
γλάροι, τόσοι εἰς τὸ κορμὶ ὡσάν περιστέρια,
τὰ ὅποια ὀνομάζονται τροχιλοί' αὐτὰ γοῦν
τὰ πουλία πέτονται ὅλην τὴν ἡμέραν ὀλόγυ-
ρα τὸν ποταμὸν μήνα ἰδοῦσι κανένα κροκό-
δειλον νὰ χάσκη' καὶ ὅταν τὸν ἰδοῦσι, κατα-
βαίνουσι καὶ σεβαίνουσι μέσα εἰς τὴν κοιλίαν
του ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τρώγουσιν ἐκείνην τὴν
βρῶσιν ὅλην' ἔπειτα πάλιν εὐγένουσι καὶ πέ-
τουνται' καὶ αὐτὸς ἐλευθερωθεὶς τοῦ πειρα-
σμοῦ, πάλιν ζητεῖ ἄλλο φαγί' καὶ οὔτε τὰ
πουλία ἐκεῖνα τρώγουν ἄλλο φαγίον, οὔτε οἱ
κροκόδειλοι τὰ πειράζουσι τίποτες (1). Ὁ δὲ
θάνατός του εἶναι τοιοῦτος' γεννᾷ αὐτὰ πε-
ρισσά καὶ πυρώνει τα ὡσπερ ἡ χελώνα' καὶ ἀ-
φόντες τὰ πυρώνει καὶ τὰ τελειώσει καὶ εὐ-
γοῦσιν οἱ μικροὶ κροκόδειλοι, ἀπὸ ἕνα αὐγὸν
ἀπ' ἐκεῖνα, εὐγένει σκορπίος καὶ κτυπᾷ τὴν
μητέρα του καὶ θανατώνει τὴν' ἔχει δὲ καὶ
ταύτην τὴν συνήθειαν ὁ κροκόδειλος, ὅτι πέρ-
νει νερὸν εἰς τὸ στόμα του καὶ χύνει αὐτὸ εἰς
τὴν στράταν ὅπου περνοῦσι τὰ ζῶα, καὶ οὕ-
τως σκοπτάρτουσι τὰ ζῶα, καὶ ἕως οὐ νὰ συ-
κωθῶν τὰ ζῶα, φθάνει αὐτὸς καὶ τὰ τρώγει.
Ὅταν δὲ τρώγει τίποτες πράγμα, δὲν ταραζει
τὸ κάτω μέρος τοῦ στόματος αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸ
μὲν κατωσάγονον τὸ ἔχει ἀκίνητον, μόνον δὲ
μὲ τὸ ἄνω σιαγόνι μασσᾷ τὴν τροφήν.

λγ'. ΠΕΡΙ ΚΥΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ.

Κήτη λέγονται, τὰ μεγάλα ζῶα ὅπου εὐ-
ρίσκονται εἰς τὴν θάλασσαν' διότι ὡσπερ εὐρί-

(1) Δίκην παράδοξος διακροφῆ τοῦ ὑπὸ τοῦ
Ἡροδότου ἐν Βιβλ. Β'. § 68 ἱστορουμένου, ὅτι ὁ
τροχιλὸς εἰσθύει εἰς τὸ χαῖνον στόμα τοῦ κροκό-
δειλου καὶ κατατρώγει τὰς ἐν αὐτῷ προσκεκολλημένας
καὶ λίαν ἐνοχλοῦσας τὸν κροκόδειλον βδέλλας.

σκονται εἰς τὴν γῆν ζῶα μεγάλα τετρα-
ποδα, ἔτσι εὐρίσκονται τοιαῦτα ὅμοια ζῶα
καὶ εἰς τὴν θάλασσαν' διότι καὶ βόδι θα-
λάσσιον εἶναι, καὶ ἄλογον, καὶ αἰδοῦρι, καὶ
λέων, καὶ πάρδαλις, καὶ κριάρι, καὶ σχεδὸν
εἰπεῖν ὅσα ὀνόματα ἔχουν τὰ ζῶα τῆς γῆς,
ἔχουν καὶ τῆς θαλάσσης' πλὴν τόσον ἀλλάζουν,
ὅτι ἐκεῖνα τὰ θαλάσσια εἶναι ἀπὸ τὴν μέσην
καὶ ἐπάνω, μὲ τέσσαρα ποδάρια ὅμοια τοῖς
ζῴοις τῆς γῆς' ἀπὸ δὲ τὴν μέσην καὶ κάτω
εἶναι πλατέα ὡσάν τὴν οὐρὰν τοῦ λάβρακος ἢ
ἀλλουνοῦ μεγάλου ὄψαριου' ὡσπερ δὲ τὰ ζῶα
τῆς γῆς δὲν δύνονται νὰ ζήσουν εἰς τὸ νερὸν,
οὕτως οὐδὲ ἐκεῖνα δὲν ζοῦσιν εἰς τὴν γῆν' εἶναι
δὲ ἀπ' αὐτὰ μερικά μεγάλα ὡσάν ὀσπήτια'
μάλιςα δὲ ἡ ζύγεννα, ὅπου λέγουσι, καὶ ἡ φά-
λενα, εἶναι μεγάλα κήτη' διότι ὅποιον καράβι
ὀργισθῇ ὁ Θεὸς νὰ ἐντέσῃ εἰς τοιαῦτα κήτη'
διότι τὰ μικρὰ καράβια τὰ καταπίνουσι' ἄλ-
λα δὲ καὶ μεγάλα καράβια ἐὰν δὲν ἔχουσι
καιρὸν, τὰ γυρίζουν ἀνάποδα καὶ τρώγουσι
τοὺς ἀνθρώπους' πλὴν ἔδωκεν ὁ Θεὸς ὅτι εἰς
τὴν θάλασσαν ταύτην μέσα δὲν εὐρίσκονται
πολλά' ἔξω δὲ εἰς τὸν ὠκεανὸν ἀπὸ τὸ Πρω-
τογάλον καὶ ἐκεῖθεν εἶναι περισσά' διὰ τοῦτο
οἱ ναῦται τοῦ τόπου ἐκείνου ὅταν ἰδοῦσι τὴν
θάλασσαν καὶ ταραττεται, ἔχουσι ἐτοιμα-
σμένα σακκία γεμμάτα πέτραις μεγάλας καὶ
ρίχνουσι εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκεῖνο θαρ-
βῶντας ὅτι εἶναι τίποτες κυνήγι, ὑπάγει εἰς
τὸ βάθος τῆς θαλάσσης νὰ τὸ πιάσῃ, καὶ οἱ
ἄνθρωποι ρίχνουσι ἄλλο παρέκει, καὶ πάλιν
ἄλλο παρέκει, καὶ οὕτως περνοῦσι τὸν ἐπίφο-
βον πόπον ἐκείνον' πολλάκις δὲ ἐὰν σώσῃσι
ρίχνοντας τὰ σακκία καὶ ἐκεῖνο ἀκολουθεῖ τὸ
καράβι ὅταν δὲν ἔχει καιρὸν ἐπιτήδιον, ἀναγ-
κάζονται καὶ ρίχνουσι καὶ ἀπὸ τὴν βαρέαν κα-
τοῦνα τοῦ καραβίου. Πλὴν εἰς ὅλα αὐτὰ ὅπου
εἶναι φοβερόν, ἔχει τὸ ἐκ Θεοῦ νὰ μὴν εἶναι
καὶ γρήγορον ὡσπερ τὸ καράβι' διὰ τοῦτο ἀ-

παμένει πολὺ κομᾶτι ὀπίσω τοῦ καρβίου, καὶ ἐλευθεροῦνται οἱ ἄνθρωποι τοῦ κινδύνου· τόσον δὲ ὁποῦ εἶναι μέγα, δὲν δύναται νὰ περιπατήσῃ μοναχόν· διότι πολλὰ ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔχουσιν ὀφθαλμούς· διὰ τοῦτο εἶναι ἕνα ὄψαρι μικρὸν κατὰ πολλὰ, καὶ ἐκεῖνο ὀδηγᾷ τὸ κῆτος ποῦ νὰ περιπατήσῃ, νὰ μὴν ὑπάγῃ εἰς ὀλίγον νερόν καὶ τὸ πιάσῃ οἱ ἄνθρωποι. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ κυνηγοὶ ὁποῦ κυνηγοῦσι τὰ τοιαῦτα κῆτη διὰ τὸ κρέας τους καὶ τὸ λάδι τους, πρῶτον τεχνάζονται νὰ πιάσῃ μετ' ἀγκίστρι τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ὄψαρι, καὶ τότε μετ' ὀλίγον κόπον πιάνουσι τὸ κῆτος· διότι ὡσάν πιάσῃ τὸ μικρὸν, ὑπάγουσιν εἰς τόπον ὁποῦ εἶναι ὀλίγον νερόν καὶ κάμνουσι κτύπον καὶ βοήν· καὶ αὐτὸ θέλοντας νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὴν βοήν, εὐγένει εἰς τὴν ξέστην καὶ πιάνεται· πολλάκις δὲ τυχέει καὶ ἀποθνήσκει τὸ μικρὸν ὄψαριον ἐκεῖνο, καὶ τότε μὴ ἤξεύροντας τὸ κῆτος ποῦ ὑπάγει, εὐγένει εἰς τὴν ξέστην καὶ πλέον δὲν δύναται νὰ γυρίσῃ ὀπίσθεν.

λδ'. ΠΕΡΙ ΚΕΦΑΛΟΥ.

Ὁ κέραλος, εἶναι ψάρι γνώριμον εἰς ὅλους, πλὴν ἔχει τοιαύτην κακὴν συνήθειαν, ὅτι ποτέ του καθαρὴν βροδίαν δὲν τρώγει· μόνον ἀγαπᾷ τὰ σαπημένα καὶ βρομισμένα κρέατα τῶν ζώων· καὶ ἐὰν δὲν εὖρη τίποτε ἀποθνήσκον πρᾶγμα νὰ φάγῃ, ἢ ἄνθρωπον πνιγμένον, ἢ ἄλλο κανένα ζῶον, τότε τρώγει τὴν ὕλην τὴν βρομισμένην· διὰ τοῦτο δὲν εἶναι ὕγιες τὸ φαγί του πρὸς ἀνθρώπους ὁποῦ ἔχουν ποδαλγίαν ἢ ἄλλην ἀσθένειαν τοῦ κορμίου· ἔχει δὲ καὶ ταύτην τὴν συνήθειαν, ὅτι ἂν τὸν κυνηγᾷ τις νὰ τὸν πιάσῃ καὶ ἔχει παιδία μικρά, αὐτὸς τὰ καταπίνει, μόνον νὰ μὴν τὰ πιάσῃ ὁ ἄνθρωπος.

λε'. ΠΕΡΙ ΚΟΣΣΥΦΟΥ ΘΑΛΑΣΣΙΟΥ.

Εἶναι εἰς τὴν θάλασσαν ὄψαριον, καὶ ὀνομάζεται κόσσυφος· καὶ ὁμοιοὶ εἰς τὸ πρόσω-

πον ὡσάν τὸν κόσσυφον τὸ πουλι ἀπὸ τὴν μέσην καὶ ἐπάνω· εἶναι δὲ κατὰ πολλὰ πόρνον, καὶ ζῆλεύει τὸ θηλυκόν του, καὶ δὲν τὸ ἀφίνει νὰ παραμερίσῃ ποτὲ ἀπὸ κοντὰ του φοβούμενος νὰ μὴν τὴν πορνεύσῃ ἄλλος κόσσυφος· διὰ τοῦτο ποτὲ οἱ ψαράδες δὲν πιάνουσι μοναχόν ἢ ἀρσενικόν ἢ θηλυκόν, διότι δὲν βόσκουσι χώρια του, μόνον καὶ τὰ δύο πιάνονται ὁμοῦ εἰς τὸ δίπτυον· τοσοῦτον δὲ τὰ ἔκαμεν ἡ φύσις φιλάλληλα, ὅτι ὅταν γεννήσῃ τὸ θηλυκόν εἰς τὴν ἄκραν τῆς θαλάσσης, καθὼς τὸ ἔχουν συνήθειαν ὅλα τὰ ὄψαρια, ἀκολουθεῖ καὶ τὸ ἀρσενικόν· καὶ οὐ μόνον ὅταν ἐκχέῃ τὸ σπέρμα του ἀκολουθεῖ κατόπισθεν τοῦ θηλυκοῦ, ἀλλὰ ἐπιμελεῖται καὶ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδία του, νὰ μὴν ἐγγίσῃ ἄλλος κόσσυφος ἐκεῖ πλησίον.

λς'. ΠΕΡΙ ΚΕΡΑΛΗΣ.

Εἶναι δὲ ὄψαριον καὶ ὀνομάζεται κερδαλή· καὶ ὁμοιοὶ ἀπὸ τὸν ὀμφαλὸν καὶ ἐπάνω ὡσάν τὴν ἀλωποῦ ὁποῦ εὐρίσκεται εἰς τὴν γῆν ἀπὸ δὲ τὸν ὀμφαλὸν καὶ κάτω εἶναι ὡσπερ καὶ τὰ ἄλλα ὄψαρια· αὐτὴ γοῦν ἔχει τοιαύτην συνήθειαν, ὅτι κόπτει τὸ ἀρμίδι καὶ καταπίνει τὸ ἄγκιστρον· πολλάκις δὲ εὐρέθη κερδαλή ὁποῦ τὴν ἐπίασαν μετ' ἀγκίστρι ἢ μετ' ἀγκίστρι, καὶ εἶχε πέντε καὶ ἕξ ἄγκιστρα εἰς τὴν κοιλίαν τῆς· κυνηγοῦν τὴν γοῦν οἱ ἄνθρωποι ὅτι εἶναι ὠφέλιμον κατὰ πολλὰ εἰς τὴν ποδαλγίαν παρὰ πᾶσαν ἄλλην ἰατρειάν· διότι ποιοῦσιν αὐτὴν οἱ ἄνθρωποι καθὼς προείπαμεν ὅτι ποιοῦσι καὶ τὴν χερσαίαν ἀλώπεκα· πῶς βράζουσιν ἔλαιον εἰς μέγα χάλκωμα, καὶ πῶς ἀφίνουσι καὶ βράζει δυνατὰ· ἔπειτα δένουσι τὰ ποδάριά της προσεκτικῶς νὰ μὴν δαγκάσῃ τὸν ἄνθρωπον, ὅτι εἶναι κατὰ πολλὰ βλαβερὰ τὰ ὀδόντιά της· καὶ πῶς τὴν ἀφίνουσι καὶ βράζει ἕως οὐ ἀναλύεται τὸ κρέας αὐτῆς ὅλον, καὶ τότε ἀλείφουσι τοὺς ἔχοντας ποδαλγίαν,

καὶ εὐρίσκουσι μεγάλην βοήθειαν εἰς τοὺς πολλοὺς πόνους τῆς τοιαύτης ἀσθενείας.

λζ'. ΠΕΡΙ ΚΑΡΚΙΝΟΥ.

Ὁ καρκίνος εἶναι αὐτὸς ὁποῦ λέγομεν ἡμεῖς κάβουραν· ἔχει δὲ τοιαύτην συνήθειαν, ὅτι εὐγένει ἔξω καὶ περιπατεῖ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐὰν εὖρη ἀποθνήσκον ὄφιν, τρώγει τὸ κρέας του· ἔπειτα ὑπάγει καὶ εὐρίσκει τὸ ζωχίον τὸ χορτᾶρι καὶ τρώγει ἀπὸ ἐκεῖνο καὶ δὲν ἀποθνήσκει· διότι ἐὰν δὲν εὖρη νὰ φάγῃ, παρευθὺς ἐκπνέει· ὅταν δὲ φάγῃ πολὺ, πρίσκειται καὶ πέφτει τὸ ὄστρακόν του καὶ γίνεται ἀπαλὸς, καὶ μετὰ ἡμέρας τινὰς πάλιν κάμνει ἄλλο δέρμα· τοῦ δὲ ποταμίου καρκίνου ἢ στάκτη, εἶναι κατὰ πολλὰ ὠφέλιμος εἰς τὸν ἄνθρωπον ὁποῦ νὰ δακώσῃ σκύλος λυσσάρης· διότι τὸν καίουσι καὶ τὸν κάμνουσι στάκτην καὶ ποτίζουσι τὸν ἄνθρωπον μετ' ἑσπερίου, καὶ οὕτως εὐρίσκει μεγάλην βοήθειαν· μάλιστα δὲ συντρίβουν ἕνα δύο ἀπὸ τοὺς ζωντανούς καὶ βάνουσιν ἐπάνω εἰς τὸ δάκωμα τοῦ σκύλου, καὶ εὐρίσκει ἰατρειάν· λέγουσι δὲ καὶ ἄλλοι ἰατροὶ ὅτι, ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ταγίσῃ τινὰς τὸν σκύλον ἕνα δύο καρκίνους ποταμίου, ἤθελεν ἰατρευθῆ ἀπὸ τὴν λύσσαν.

λη'. ΠΕΡΙ ΚΕΣΤΡΕΩΣ.

Ὁ κεστρεὺς, εἶναι ψάρι ὅμοιον ὡσάν τὸν κέραλον, πλὴν τὸ κεφάλι του εἶναι πλατύτερον· ἔχει δὲ τοιαύτην συνήθειαν, ὅτι τὴν νύκτα εὐγένει ἔξω εἰς τὴν ἄμμον καὶ κοιμᾶται, καὶ ὅταν ἀκούσῃ κτύπον, πάλιν πηδᾷ εἰς τὸ νερόν.

λθ'. ΠΕΡΙ ΚΥΝΟΣ ΠΟΤΑΜΙΟΥ.

Ὁ κύων ὁ ποταμίου, εἶναι αὐτὸ ὁποῦ λέγουσι τινὲς καστόρι, καὶ εὐρίσκεται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τοὺς ποταμούς, καὶ εἶναι χρειοδέστατος, διότι ἔχει δύο ὄρχεις μεγάλους ὡσπερ εἶναι τὰ μεγάλα αὐγοτάραχα, καὶ ἐκεῖνα ἔχουν πολλὰς ἰατρείας· διότι μόνον ἕνα

δράμι ἀπ' ἐκεῖνα ὠφελεῖ μετ' ἑσπερίου πινόμενον τοὺς σεληνιασμένους, καὶ τοὺς ἔχοντας παροξυσμὸν, καὶ τὰς γυναῖκας εἰς τὰ συνήθια τους. πλὴν αὐτὸς ἤξεύροντας ὅτι διὰ ταῦτα τὸν κυνηγοῦσι, ὅταν ἴδῃ εἰς τὴν γῆν ὅτι τὸν φθάνουσι σκυλῖα καὶ δὲν δύναται νὰ φύγῃ, γυρίζει μοναχός του μετ' ὀδόντιά του καὶ βίπτει τοὺς ὄρχεις· τότε οἱ ἄνθρωποι λαμβάνοντες τοὺς ὄρχεις, ἀφίνουσι τὸν κάστορα· ἐπειδὴ τὸ κρέας του δὲν ἔχει τινὰ ἰατρειάν ἄλλην.

μ'. ΠΕΡΙ ΛΕΟΝΤΟΣ.

Ὁ λέων, εἶναι βασιλεὺς εἰς ὅλα τὰ τετράποδα, ὡσπερ εἶναι ὁ ἀετὸς εἰς τὰ πτηνά· διότι ἔχει σιγήτην μεγάλην καὶ γόνατα στερεὰ, καὶ ποδάρια στιβαρὰ, καὶ τὸ βλέμμα του εἶναι βασιλικόν καὶ φοβερόν, καὶ ἡ τρίχα του μεγάλη, καὶ τὸ στόμα του πλατὺ, τὰ πλευρά του δυνατὰ, τὰ μῆρια του παχέα, οἱ ὀνυχές του μεγάλοι καὶ ὀξυτάτοι, τὸ περιπάτημά του εἶναι καμαρωμένον, ὁ λαιμός του παχύς· καὶ ὅταν πηλαλή νὰ πιάσῃ κανένα ζῶον, δὲν σκύπτει τὸ κεφάλι του, ἀλλὰ βαστάζει αὐτὸ ὑψηλὰ ὡσάν βασιλεὺς ἀταπεινώτος· τὰ δὲ κόκαλά του δὲν ἔχουν τρύπες οὔτε μυελὸν ὡσπερ τῶν ἄλλων ζώων· τρώγει δὲ πολλὰ καὶ πίνει ὀλίγον· ἔχει δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι οὔτε ἐὰν εἶναι πεινασμένος δυνατὰ δύνονται νὰ τὸν κρατήσῃ οἱ ἄνθρωποι, οὔτε ὅταν εἶναι χορτασμένος μόνον ὅταν δὲν εἶναι οὔτε παραπεινασμένος οὔτε παραχορτάτος, τότε ταπεινώνεται· ὅσον δὲ εἶναι νέος, δὲν ἀδικεῖ, οὔτε μανδρὶ νὰ φάγῃ πρόβατα, οὔτε βόδια ἡμερὰ τρώγει· διότι δύναται καὶ ὑπάγει καὶ κυνηγᾷ ἄλλα θηρία ἄγρια. Ὅταν δὲ γηράσῃ καὶ δὲν δύναται νὰ ὑπάγῃ μακρὰ νὰ κυνηγήσῃ, τότε ὑπάγει καὶ εἰς τὰς μάνδρας, καὶ εἰς τὰ ἡμερὰ βόδια, καὶ εἰς τὰ ἄλογα καὶ εἰς ἄλλα ζῶα ἡμερὰ. Ὅταν δὲ ἀσθενήσῃ καὶ εἶναι εἰς θάνατον, ἄλλην ἰατρειάν δὲν ἔχει μόνον ἕνα

φάγη πίθηκον, ἤγουν αὐτὴν ὁποῦ λέγομεν ἡμεῖς μαϊμοῦν· διότι ὅταν ἀσθενήσῃ, βρυχᾶται καὶ μαζώνονται ὅλαις αἱ γενεαῖς τῶν θηρίων εἰς τὴν μονὴν του. Τότε ὑπάγει καὶ ἡ μαϊμοῦ. Καὶ αὐτὸς τὰ μὲν ἄλλα θηρία δὲν τὰ προσεγγίζει, μόνον δὲ τὴν μαϊμοῦν ἀρπάζει καὶ τρώγει τὴν. Εἶναι δὲ καὶ τοῦτο θαυμαστὸν τίποτε εἰς τὸν λέοντα, ὅτι εἰς τὴν στρατάν ὁποῦ πηλαλεῖ, νὰ ῥίξῃς φύλλα ἀπὸ πριναρί, στέκεται καὶ δὲν δύναται νὰ δράμῃ· φοβᾶται δὲ περισσὰ δύο πράγματα, ἐὰν ἰδῇ στίαν πλησίον του, καὶ ἐὰν ἀκούσῃ φωνὴν ἀλέκτορος, ἤγουν τοῦ πετεινοῦ. Δύσκολον δὲ εὐρίσκειται ἡ φολέα τοῦ λέοντος, ὅτι ὑπάγει εἰς τὰς ἐρήμους καὶ εἰς τοὺς δυσβάτους τόπους, καὶ ἐκεῖ φωλεύει. Καὶ ἄλλην δὲ συνήθειαν ἔχει ὁ λέων, ὅτι ὅταν περιπατῇ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν φολέαν του, σέρνει κατόπιν του τὴν οὐρὰν καὶ σκορπίζει τὰ ἴχνη του, διὰ νὰ μὴ εὐρίσκειται σημάδι τῆς στρατᾶς ποῦ ὑπάγει. Ὅταν δὲ θέλει νὰ θυμωθῇ, κρούει τὰ πλευρά του μὲ τὴν οὐρὰν του· καὶ ὅταν κοιμᾶται ἔχει τὰ μάτια του ἀνοιχτά· ὅταν δὲ πιάσῃ μέγα ζῶον καὶ φάγῃ καὶ χορτάσῃ, τὸ ἐπίλοιπον κρέας τὸ ἀφίνει εἰς ἕνα ἴσκιον· ἔπειτα φυσᾷ τὸ μὲ τὸ στόμα του καὶ ἀφίνει τὸ καὶ ἀπὸ τὴν ὄσμην ἐκείνην, δὲν τολμᾷ κανένα ζῶον νὰ τὸ φάγῃ, μόνον στέκεται φυλαγμένον ἕως οὐ νὰ ἔλθῃ πάλιν ὁ λέων νὰ τὸ εὔρῃ καὶ εἰ μὲν ἐπὶ τὴν αὔριον δὲν εὔρῃ ἄλλο κυνήγι, τότε τρώγει ἐκεῖνο τὸ χθεσινὸν κρέας· εἰ δὲ καὶ εὔρῃ, τότε τρώγει τὸ σημερινόν, καὶ τὸ ἔχθεσινὸν τὸ ῥίπτει καὶ τὸ τρώγει ἄλλο θηρίον. Πιάνει καὶ αὐτὸν παροξυσμὸς τεταρταῖος ὡσάν καὶ τὸν ἄνθρωπον, καὶ αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν ἔχει διὰ θάνατον. Ὅταν δὲ κοιμᾶται ἔχει τὰ μάτια ἀνοιχτά, καὶ εἰς τὴν μονὴν ὁποῦ θέλει νὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ, σέρνει τὴν οὐρὰν του καὶ κάμνει ὡσπερ μέγα ἄλωνα, καὶ σημαδεύει τὸν τόπον, καὶ ἐτι· ὑπάγει εἰς

τὸ μέσον καὶ πέφτει καὶ κοιμᾶται, κατὰ θηρία τὰ ἄγρια περνοῦσι μὲν ἀπὸ ἔξω τοῦ σημαδίου, μέσον δὲ δὲν τολμοῦσι νὰ ἐγγίσουσι· ὅποιον δὲ προσεγγίσει τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, παρευθὺς ἐξυπνᾷ καὶ πιάνει τὸ ἄλλο δὲ κρέας δὲν ἔχει νοστιμότερον ὡσάν τῆς καμήλας· διὰ τοῦτο εἰς τὴν ἐρημο ὄλο αὐτὰς κυνηγᾷ τὸ περισσότερον. Τὸ δὲ θηλυκὸν λεοντάρι, εἶναι πλέον δυνατώτερον τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ γεννᾷ πέντε φοραῖς εἰς ὅλην τὴν ζωὴν· καὶ τὴν μὲν πρώτην φοράν γεννᾷ πέντε λεονταρόπουλα, τὴν δὲ δευτέραν γεννᾷ τέσσαρα, τὴν δὲ τρίτην τρία, τὴν δὲ τετάρτην φοράν γεννᾷ δύο, καὶ τὴν πέμπτην γεννᾷ ἐν· καὶ πλέον δὲν γεννᾷ ἕως νὰ ἀποθάνῃ. Κάμνει δὲ ἐγκαστρωμένη μόνον δύο μῆνας· ἔπειτα γεννᾷ ὡσπερ ἡ σκύλα, μικρὰ παιδία καὶ τυφλά τὸ πρῶτον, καὶ βυζάνει τὰ δύο μόνον μῆνας, καὶ τότε ἔρχονται εἰς τὴν ἡλικίαν τους, καὶ περιπατοῦσι μοναχά τους, καὶ ζῶσιν ἀπὸ τὸ κυνήγι τους, ὡσπερ καὶ οἱ γονεῖς αὐτῶν.

μά. ΠΕΡΙ ΛΥΚΟΥ.

Ὁ λύκος ἔχει συνήθειαν ὅταν εἶναι χορτασμένος, ἂν καὶ εὐρεθῇ μέσα εἰς πρόβατα, γίνεται καὶ αὐτὸς ἡμερὸς ὡς τὸ πρόβατον· διότι ἀπὸ τὸ χορτάσμα τὸ πολὺ πρίσκειται ἡ κοιλία του καὶ δὲν δύναται νὰ ἀνοί

(Ἐνταῦθα, ὡς καὶ πρὶν εἶπομεν, ἐλλείπει φύλλον τοῦ χειρογράφου, περιέχον ἄλλοτε τὸ τέλος τῆς περὶ λύκου ταύτης παραγράφου καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς περὶ λαγωῦ μβ').

(Ἐπεταί τὸ τέλος).

ΠΡΟΛΟΓΟΥ ΤΑ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ.

(Συνέχεια.)

§ 121. Ἐλεγον δὲ, ὅτι διεδέχθη τὸν Πρωτέα εἰς τὴν βασιλείαν ὁ Ῥ α μ ψ ί ν ι τ ο ς, ὅστις ἀφῆκεν ἀναμιμνήσκοντα τὴν βασιλείαν

του τὰ πρὸς δυσμὰς τετραμμένα προπύλαια τοῦ ναοῦ τοῦ Ἡραίου. Ἀντικρὸ δὲ τῶν προπυλαίων τούτων ἔστησε δύο ἀνδριάντας, ἔχοντας μέγεθος εἴκοσι πέντε πήχεων· τούτων οἱ Αἰγύπτιοι τὸν μὲν πρὸς βορρᾶν ἰστάμενον καλοῦσι θέρος, τὸν δὲ πρὸς νότον χειμῶνα. Καὶ ἐκεῖνον μὲν, ὅν καλοῦσι θέρος, προσκυνοῦσι καὶ περιποιοῦνται· πρὸς δὲ τὸν καλούμενον χειμῶνα τὰ ἐναντία τούτων πράττουσιν·

α. Πλοῦτον δὲ οὗτος ὁ βασιλεὺς χρημάτων εἶχε μέγαν, καὶ οἶον οὐδεὶς τῶν μεταγενεστέρων βασιλέων ἠδυνήθη νὰ ὑπερτερήσῃ ἢ κἂν νὰ πλησιάσῃ. Θέλων δὲ αὐτὸς νὰ ἀποταμιεύσῃ τὰ χρήματα εἰς ἀσφαλὲς μέρος, ἔκτισεν οἶκημα λίθινον, οὐ τινος εἰς τῶν τοίχων ἦτο εἰς τὸ ἔξω μέρος τῆς οἰκίας· ὁ δὲ ἀρχιτέκτων, ἐπιβουλευόμενος τοὺς θεσσαυροὺς, ταῦτα ἐμηχανεύθη· Παρεσκεύασεν ἐκ τῶν λίθων ἕνα οὐτως, ὡστε νὰ ἀφαιρῆται εὐκόλως ἐκ τοῦ τοίχου καὶ ὑπὸ δύο ἀνδρῶν καὶ ὑπὸ ἐνός. Ὡς δὲ ἀπεταλειώθη τὸ οἶκημα, ὁ μὲν βασιλεὺς ἀπεταμίευσεν ἐν αὐτῷ τὰ χρήματα· μετὰ τινὰ δὲ καιρὸν ὁ ἀρχιτέκτων, εὐρισκόμενος περὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ἐκάλεσε παρ' ἑαυτοῦ τοὺς υἱοὺς (εἶχε δὲ δύο) καὶ τοῖς διηγήθη τί, προβλέπων ὅπως αὐτοὶ ἔχουσιν ἄφθονα τὰ τοῦ βίου, εἶχε μηχανευθῆ, ὅταν ἐκτιζέ τὸ θεσσαυροφυλάκιον τοῦ βασιλέως· ἐξηγήσας δὲ σαφῶς πρὸς αὐτοὺς πάντα τὰ περὶ τὴν μετακίνησιν τοῦ λίθου, καὶ δόσας αὐτοῖς τὰ μέτρα αὐτοῦ, τοῖς εἶπεν, ὅτι, ἐὰν ταῦτα διατηρῶσιν εἰς τὴν μνήμην των, θέλουσιν εἶσθαι ταμίαι τῶν τοῦ βασιλέως χρημάτων. Καὶ ἐκεῖνος μὲν ἀπέθανεν, οἱ δὲ υἱοὶ αὐτοῦ δὲν ἐβράδυναν νὰ ἐπιληθῶσι τοῦ ἔργου· προσελθόντες δὲ εἰς τὰ ἀνάκτορα διὰ νυκτός, καὶ ἀνευρόντες τὸν λίθον ἐπὶ τοῦ οἰκοδομήματος, εὐκόλως μετεκίνησαν αὐτὸν, καὶ χρήματα πολλὰ ἐξήγαγον.

β'. Ὡς δ' ἔτυχε ν' ἀνοίξῃ ὁ βασιλεὺς τὸ

οἶκημα καὶ νὰ ἰδῇ ὅτι ἔλειπον χρήματα ἐκ τῶν ἀγγείων, ἐθαύμασε· δὲν ἠδύνατο δὲ καὶ νὰ ὑποπτευθῇ τινα, διότι καὶ αἱ σφραγίδες ἦσαν σῶαι καὶ τὸ οἶκημα κατάκλειστον· ἐπειδὴ δὲ, καὶ δις καὶ τρις ἀνοίξας, ἔβλεπε πάντοτε ὅτι τὰ χρήματα ὀλιγώστευον (διότι οἱ κλέπται δὲν ἔπαυσαν διαρπάζοντες), ἐμηχανεύθη τὸ ἐξῆς· διέταξε νὰ κατασκευάσωσι παγίδα, καὶ νὰ στήσωσιν αὐτὰς περὶ τὰ ἀγγεῖα, ἐν οἷς ὑπῆρχον τὰ χρήματα· τῶν δὲ κλεπτῶν ἐλθόντων ὡς καὶ πρότερον, καὶ εἰσελθόντος τὸ ἐνός ἐξ αὐτῶν, ὡς ἐπλησίασεν οὗτος εἰς τὸ ἀγγεῖον, εὐθὺς συνελήφθη ὑπὸ τῆς παγίδος. Ἐνοήσας δὲ οὗτος εἰς πόσον μέγα δυσύχημα περιέπεσεν, εὐθὺς προσεκάλεσε τὸν ἀδελφόν, καὶ ἀναγγέλλας αὐτῷ τὸ συμβάν, τὸν διέταξε νὰ εἰσελθῇ τάχιστα, καὶ ν' ἀποκόψῃ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ὅπως μὴ, ὀφθῆις αὐτὸς καὶ γνωρισθῆις ποῖος ἦτο, γείνη αἴτιος νὰ συναπολεσθῇ καὶ ἐκεῖνος· ὁ δὲ ἀδελφός, παραδεχθεὶς τὸ ἐρῆθὲν τῶν λεχθέντων, ἐπέισθη καὶ ἐξετέλεσε ταῦτα· καὶ ἐφαρμόσας τὸν λίθον, ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, φέρων τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀδελφοῦ.

γ'. Ὡς δὲ ἐγενεῖν ἡμέρα εἰσελθὼν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ οἶκημα, ἐξεπλάγη, ἰδὼν τὸ σῶμα τοῦ κλέπτου εἰς τὴν παγίδα ἄνευ τῆς κεφαλῆς ὄν, τὸ δὲ οἶκημα ἀβλαβές, καὶ μὴ ἔχον οὔτε εἰσοδον, οὔτε ἐξοδον καμμίαν· εὐρισκόμενος δὲ εἰς ἀπορίαν, ἐποίησε ταῦτα· διέταξε καὶ ἐκρέμασαν τὸ λείψανον τοῦ κλέπτου εἰς τὸ τεῖχος τῆς πόλεως, καὶ θέσας πέριξ αὐτοῦ φύλακας, τοὺς διέταξεν ὅποιον ἂν ἴδωσι νὰ κλαύσῃ ἢ νὰ στενάξῃ, νὰ τὸν συλλάβωσι καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσωσιν ἐνώπιόν του· ἐνθὲ δὲ ἐκρέματο τὸ λείψανον, ἡ μήτηρ δεινῶς ἐλυπεῖτο, καὶ, συνομιλοῦσα μετὰ τοῦ ἐπιζώντος υἱοῦ, προσέταξεν αὐτὸν νὰ μηχανευθῇ, δι' οἰουδήποτε τρόπου δύναται, νὰ ξεκρεμάσῃ τὸ σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ καὶ νὰ τὸ φέρῃ πρὸς αὐτὴν, ἀπει-

λήσασα, ὅτι, ἐὰν ἀμελήσῃ νὰ πράξῃ τοῦτο, θὰ πορευθῆ πρὸς τὸν βασιλέα καὶ θὰ τὸν καταμηνύσῃ ὡς ἔχοντα τὰ χρήματα.

δ'. Ἐπειδὴ δὲ πολὺ ἐστενοχώρει ἡ μήτηρ τὸν ἐπιζῶντα υἱόν, καὶ οὗτος, πολλὰ λέγων πρὸς τὴν μητέρα, δὲν τὴν μετέπειθε, ἐσοφίσθη τοιοῦτόν τι ἐπισιάζας ὄνους, καὶ πληρώσας ἀσκὸν δι' οἴνου, ἐφόρτωσεν αὐτοὺς ἐπὶ τῶν ὄνων, καὶ ἔπειτα ἤλαυνεν αὐτούς ὡς δὲ ἔφθασεν εἰς τοὺς φυλάσσοντας τὸ κρεμᾶμενον λείψανον, ἐλκύσας πρὸς ἑαυτὸν δύο ἢ τρεῖς πόδας τῶν ἀσκῶν, ἔλυσεν αὐτοὺς καὶ τοὺς ἀφῆκεν ὡς δὲ ἔχυνετο ὁ οἶνος, ἤρχισε νὰ κτυπᾷ τὴν κεφαλὴν του καὶ νὰ βάλῃ μεγάλας φωνάς, ὡς μὴ ἤξεύρων τάχα πρὸς ποῖον ἐκ τῶν ὄνων νὰ τρέξῃ πρότερον· οἱ δὲ φύλακες, ὡς εἶδον νὰ χύνεται τόσος πολὺς οἶνος, ὤρμησαν ὅλοι ὁμοῦ εἰς τὸν δρόμον, φέροντες ἀγγεῖα, καὶ συνάζοντες τὸν ἐκχυνόμενον οἶνον δι' ἴδιον ἑαυτῶν κέρδος· ἐκεῖνος δὲ, προσποιούμενος ὀργὴν, ὕβριζεν ὄλους· παρηγορούντων δ' αὐτὸν τῶν φυλάκων, προσποιήθη ὅτι ἐπραύνετο κατ' ὀλίγον, καὶ ἠλάττωνε τὸν θυμὸν του· τέλος δὲ, ἐξελάσας τοὺς ὄνους ἐκ τοῦ μέσου τῆς ὁδοῦ, ἤρχισε νὰ ἐπιδιορθῶν τὰ φορτώματα· ἐν τούτῳ δὲ ἦλθεν εἰς ὁμιλίαν μακρὰς μετὰ τῶν φυλάκων, καὶ ἐπειδὴ εἰς ἐξ αὐτῶν τοῦ ἀστειεύθη καὶ τὸν ἔκαμε καὶ νὰ γελάσῃ, ἐδώρησεν ἕνα ἀσκὸν οἴνου πρὸς αὐτούς· αὐτοὶ δὲ ἐσκέφθησαν νὰ καθίσωσιν αὐτοῦ ὡς ἦσαν καὶ νὰ πῖωσι, παραλαμβάνοντες καὶ ἐκεῖνον καὶ παρακινούντες αὐτὸν νὰ μείνῃ μετ' αὐτῶν καὶ νὰ συμπῖνῃ. Ὁ δὲ πεισθεὶς τρόπον τινά, ἔμεινε. Ὡς δὲ πίνοντες, ἐφέροντο πρὸς αὐτὸν λίαν φιλοφρόνως, ἐδώρησεν αὐτοῖς καὶ ἄλλον ἀσκὸν, καὶ οἱ φύλακες, ἀφθονώτατα πίνοντες, ὑπερμεθύσθησαν, καὶ κυριευθέντες ὑπὸ τοῦ ὕπνου, ἀπεκοιμήθησαν ἐκεῖ ὅπου ἔπινον· ἐκεῖνος δὲ, πλησιαζούσης τῆς νυκτός, τὸ τε σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ κατεβίβασε

καὶ τῶν φυλάκων πάντων ἐξύρισε πρὸς κατασχύνην τὰς δεξιὰς παρείας, καὶ, φορτώσας τὸν νεκρὸν εἰς τοὺς ὄνους, ἤλασεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐκτελέσας οὕτω τὰ ὑπὸ τῆς μητρὸς προσταχθέντα.

ε'. Ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς ἀνηγγέλθη αὐτῷ ὅτι ἐκλάπη ὁ νεκρὸς τοῦ κλέπτου, ὠργίσθη δεινῶς· θέλων δ' ἐκ παντὸς τρόπου νὰ εὑρεθῇ τίς ἦτον ὁ ταῦτα μηχανώμενος, ἔκαμε τὸ ἐξῆς, ὅπερ εἰς ἐμὲ δὲν φαίνεται πιστευτόν· ἐτοποθέτησε τὴν θυγατέρα του εἰς πορνοστάσιον, διατάζας αὐτὴν νὰ δέχεται πάντας ὁμοίως, καὶ πρὶν συνέλθῃ, ν' ἀναγκάζῃ νὰ τῇ διηγῶνται ὅ,τι ἕκαστος ἐπραξεν ἐν τῷ βίῳ του σοφώτατον καὶ ἀνοσιώτατον· ἐκεῖνον δὲ ὅστις ἤθελε διηγηθῆ αὐτῇ τὰ γενόμενα περὶ τὸν κλέπτην, νὰ τὸν συλλάβῃ, καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ νὰ ἐξέλθῃ. Ὡς δὲ ἡ κόρη ἐξετέλει τὰ ὑπὸ τοῦ πατρὸς προσταχθέντα, ὁ κλέπτης, μαθὼν τίνος ἕνεκα ταῦτα ἐγίνοντο, καὶ ποθῶν νὰ ὑπερτερῆσῃ τὸν βασιλέα κατὰ τὴν πανουργίαν, ἐνήργησεν οὕτως· ἀποκόψας ἐκ τοῦ ὄμου τὴν χεῖρα νεκροῦ προσφάτου, ἐκρυψεν αὐτὴν ὑπὸ τὸ φόρεμά του, καὶ ἐπορευθῆ ὅπου ἦτο ἡ κόρη· εἰσελθὼν δὲ εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως, καὶ ἐρωτώμενος ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι, διηγήθη, ὅτι ἀνοσιώτατον μὲν ἔργον ἔχει πράξει, ἀποκόψας τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀδελφοῦ, συλληφθέντος ὑπὸ παγίδος ἐν τῷ θησαυροφυλακίῳ τοῦ βασιλέως· σοφώτατον δὲ, ὅτι, καταμεθύσας τοὺς φύλακας, κατεβίβασε τὸν κρεμᾶμενον νεκρὸν τοῦ ἀδελφοῦ. Ἐκείνη δὲ, ὡς ἤκουσε ταῦτα, ἠθέλησε νὰ τὸν συλλάβῃ, ἀλλ' ὁ κλέπτης ἐπρότεινε πρὸς αὐτὴν ἐν τῷ σκότει τοῦ νεκροῦ τὴν χεῖρα· ἐκεῖνη δὲ λαβοῦσα αὐτὴν τὴν ἐκράτει, νομίζουσα, ὅτι ἐκράτει τὴν χεῖρα ἐκείνου· ἀλλ' ὁ κλέπτης παραιτήσας αὐτῇ τὴν νεκρὴν χεῖρα, ἀνεχώρησε φυγὼν διὰ τῆς θύρας.

ς'. Ὡς δὲ καὶ ταῦτα πρὸς τὸν βασιλέα

ἀνηγγέλθησαν, ἐξεπλάγη οὗτος διὰ τὴν ἐπιτηδειότητα καὶ τὴν τόλμην τοῦ ἀνθρώπου· τέλος δὲ, πέμψας κήρυκας εἰς πάσας τὰς πόλεις, ὑπέσχετο νὰ συγχωρήσῃ τὸν ἄνθρωπον καὶ πολλὰ νὰ τὸν τιμήσῃ, ἂν ἤρχετο αὐτὸς ἐνώπιόν του· ὁ δὲ κλέπτης, πεισθεὶς, ἦλθε πρὸς αὐτὸν, καὶ θαυμάσας μεγάλως ὁ Ῥαμφίνιτος, ἔδωκεν τὴν θυγατέρα του ἐκείνῃ εἰς γυναῖκα πρὸς αὐτὸν, ὡς πλεῖστα πάντων ἀνθρώπων γινώσκοντα· διότι οἱ μὲν Αἰγύπτιοι ὑπερέχουσι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ἐκεῖνος δὲ τῶν Αἰγυπτίων.

§ 122. Μετὰ δὲ ταῦτα ἔλεγόν μοι οἱ ἱερεῖς, ὅτι οὗτος ὁ βασιλεὺς κατέβη ζῶν κάτω εἰς τὸν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων νομιζόμενον ἄδην, καὶ ὅτι ἐκεῖ συνέπαιζε κύβους μετὰ τὴν Δήμητραν, καὶ ὅτε μὲν τὴν ἐνικοῦσεν, ὅτε δὲ ἤττατο ὑπ' αὐτῆς, καὶ ὅτι ἐπανῆλθεν ἐκεῖθεν ἔχων χειρὸμᾶκτρον χρυσοῦν, ὅπερ ἔλαβε δῶρον παρ' αὐτῆς· ἐκ δὲ τῆς τοῦ Ῥαμφίνιτου καταβάσεως, καὶ ἀφ' ὅτου ἐπανῆλθεν, ἐορτὴν τελοῦσι οἱ Αἰγύπτιοι, ὡς μοι εἶπον, ἦν καὶ ἐγὼ αὐτὸς παρατήρησα ὅτι τελοῦσιν αὐτοὶ ἔτι καὶ ἐπ' ἐμοῦ· ἀλλ' ὅμως δὲν δύναμαι νὰ εἶπω ἂν ἐορτάζουσι δι' ἄλλο τι, ἢ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν· μανθῶν δ' ἐντὸς τῆς ἡμέρας αὐτῆς ὑφάναντες οἱ ἱερεῖς, δένουσιν ἑνὸς ἐξ αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ ταινίας, καὶ ἐνδύσαντες αὐτὸν διὰ τοῦ μανθῶου, τὸν φέρουσιν εἰς τὴν ὁδὸν, τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Δήμητρος, αὐτοὶ δὲ ἐπιστρέφουσιν ὀπίσω. Λέγουσι δὲ, ὅτι ὁ ἱερεὺς οὗτος, ἔχων καταδεδεμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὀδηγεῖται ὑπὸ δύο λύκων εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Δήμητρος, ἀπέχον τῆς πόλεως εἴκοσι στάδια· καὶ ὅτι αὐτῆς ὀπίσω ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐπανάγεται ὑπὸ τῶν λύκων εἰς τὸ αὐτὸ μέρος.

§ 123. Τὰ μὲν ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων λεγόμενα ἄς παραδεχθῆ ὅστις θεωρεῖ τοῦτο πιθανόν· ἐγὼ δὲ δὲν παύω λέγων, ὅτι γράφω

ὅσα ἤκουσα λεγόμενα παρ' ἑνὸς ἐκάστου. Λέγουσι δὲ οἱ Αἰγύπτιοι, ὅτι ἄρχουσιν εἰς τὸν ἄδην ἡ Δήμητρα καὶ ὁ Διόνυσος· πρῶτοι δὲ οἱ Αἰγύπτιοι εἶναι οἱ εἰπόντες τὸν λόγον, ὅτι τοῦ ἀνθρώπου ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος· καὶ ὅτι καταστρεφόμενου τοῦ σώματος, αὐτὴ εἰσέρχεται ἀδιακόπως εἰς ἄλλο ζῶον γεννώμενον· ἀφοῦ δὲ περιέλθῃ πάντα τὰ χερσαῖα ζῶα καὶ τὰ θαλάσσια, καὶ τὰ πετεινὰ, αὐτῆς εἰσέρχεται εἰς ἀνθρώπου σῶμα γεννώμενον· ἡ περιουσία δὲ αὐτῆς τῆς ψυχῆς γίνεται εἰς τρεῖς χιλιάδας ἔτη. Τὴν δόξαν ταύτην μερικοὶ τῶν Ἑλλήνων ἐξήνεγκαν, οἱ μὲν πρότερον, οἱ δὲ ὕστερον, ὡς οὖσαν ἰδίαν ἑαυτῶν· τούτων δ' ἐγὼ, καίτοι γινώσκων τὰ ὀνόματα, δὲν τὰ γράφω. (ἀκολουθεῖ.)

ΕΓΚΩΜΙΟΝ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ι. ΠΡΙΦΤΟΥ

Ἀπαγγελθὲν ἐν τῷ Συλλόγῳ Π ΒΗΘΡΩΣ κατὰ τὴν 6 Μαρτίου, ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Κ. Ἄν. Ν. ΓΟΥΔΑ.

ΣΕΒΑΣΤΗ ΟΜΗΓΓΡΙΣ!

Καὶ ἕτερον ἀγλαὸν τέκνον τῆς μεγάλης πατρὶδος ἐπῆλθε νὰ θέσῃ φαινὸν μαργαρίτην εἰς τὸν στέφανον τῆς αἰωνίου δόξης αὐτῆς, τῆς σεμνουμένης καὶ ἤδη καθὼς καὶ ἄλλοτε μόνον ἐπὶ ταῖς ἀρεταῖς καὶ τῷ ἀληθεῖ πατριωτισμῷ τῶν τέκνων τῆς.

Τίς δὲ οὗτος, ὕπερ οὗ ὁ ἡμέτερος Σύλλογος ἐτέλεσε σήμερον τόσῳ περιφανῆς μνημόσυνον, καὶ συνήλομεν ἅπαντες ἐν μὲν τῷ ναῷ ἵνα ἀναπέμψωμεν τὰς ἐνθέρμους ἡμῶν δεήσεις ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ἐνταῦθα δὲ ἵνα ἐγκωμιάσωμεν πάνυ δικαίως τὸν ἄνδρα;

Μὴ γὰρ ὑπῆρξε πολυτάλαντός τις τραπεζίτης, μέγала κερδίσας ἐκ τῶν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ ἐπιχειρήσεων, καὶ μὴ ἔχων κληρονό-

μους, ἐκκληροδότησεν αὐτῇ ὅσα διὰ τῆς εὐνομίας καὶ τῆς ἰσχυρᾶς προστασίας αὐτῆς ἐθυσάρισε; Μὴ γὰρ ἦτο εὐπατρίδης τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος, κερδίσας ἐκ μεγάλων μισθῶν καὶ κληρονομικῶν συντάξεων ὅσα τῇ πατρίδι ἐξ εὐσυνειδησίας ἐνόμισε καθῆκον νὰ κληροδοτήσῃ; Μὴ γὰρ ἦτο τέλος πάντων ἔρημος ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ μόνη τὴν πατρίδα ἐνθυμήθη ἀποθνήσκων; Πολλοῦ γε καὶ δεῖ.

Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Βασίλειος Ἰωάννου Πόντης ἢ Πρίφτης, πένης πενέστατος ἐλθὼν ἐνταῦθα πρὸ τριακόντα καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν, δωδεκαετής τὴν ἡλικίαν, τὸ μὲν πρῶτον μετῆλθε τὴν ῥαπτικήν, ἣν πιθανὸν νὰ ἐδιδάχθη μόνον ἵνα ῥάπτῃ τὰ ἴδια αὐτοῦ πενιχρὰ ἐνδύματα, διότι τοιαῦτα περίπου ἔῤῥαπτε καὶ ἐν τοῖς χωρίοις ἔνθα μετήρχετο τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο. Ἐπειτα ἀπεκατέστη ἐν αὐτοῖς ὡς παντοπώλης, καὶ μετὰ ταῦτα μετεσχηματίσθη εἰς ἔμπορον, ἱκανῶς κερδίσαντα. Πρὸ ἐξ ἐτῶν ὅμως οὐ μόνον ἅπαντα ταῦτα ἀπώλεσεν ἕνεκα ἐπισφαλῶν μετὰ τῶν ἐγγχωρίων ἐπιχειρήσεων, ἀλλὰ καὶ χρεώστης ἔμεινεν ἐξακοσίων λιρῶν. Ἀναγκασθεὶς δ' ἐκ τούτου νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς τὸ τοῦ παντοπώλου ἐπάγγελμα, ἠδυνήθη διὰ τῆς παραδειγματικῆς φιλοπονίας καὶ οἰκονομίας του οὐ μόνον ἅπαντα τὰ χρέη καὶ τοὺς τόκους αὐτῶν νὰ πληρώσῃ ἐντίμως, ἀλλὰ καὶ περιουσίαν οὐκ εὐκαταφρόνητον νὰ σχηματίσῃ.

Δὲν ἐκκληροδότησε δὲ ἑκατομμύρια, ἀλλ' ἅπασαν ἦν διὰ τοῦ ἰδρώτος τοῦ προσώπου του ἐκτήσατο περιουσίαν. Καὶ καθὼς ὁ πανάγαθος Θεὸς νυλόγησε καὶ τῆς χήρας τὸν ὄβολον, οὕτω καὶ ἡ πατρίς ἀποδέχεται σήμερον μάλιστα εὐγνωμόνως πᾶσαν προσφορὰν τῶν τέκνων τῆς, τείνουσαν εἰς τὴν ἀνάκτησιν τῆς ἀρχαίας αὐτῆς δόξης καὶ εὐκλείας. Δὲν ἦτο δὲ καὶ παντέρημος ὁ κληροδοτήσας; εἶχε καὶ συγγενεῖς «Ἄλλ' οὗτοι, εἶπεν, ὀφείλουσι νὰ

ἐργασθῶσιν, ἵνα εὐημερήσωσιν ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου των καὶ οὐχὶ ἐκ κληροδοτημάτων».

Ποίαν δὲ εἶχε πατρίδα ὁ ἀείμνηστος Βασίλειος, ἦν τόσῳ περιπαθῶς ἠγάπησεν; μὴ γὰρ ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις ἢ ἐν ἄλλῃ τινὶ πόλει τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος, ἢ ἄλλοτε ἢ εὐνομία, ἢ χρηστότης τῶν ἠθῶν, τὸ περικαλῆς καὶ εὐκρατον τοῦ κλίματος, ἢ διαύγεια τοῦ οὐρανοῦ, καὶ πλεῖστα ἄλλα φυσικά τε καὶ ἐπικτήτα πλεονεκτήματα καθίστων τόσον τερπνὰς, ὥστε οἱ ἐν αὐταῖς οἰκοῦντες ἕνα μόνον θεώρουν ἄριστον οἶκον «Τὸ μαχεσθαι καὶ θνήσκειν καὶ θυσιάζειν τὰ πάντα ὑπὲρ πατρίδος»; Μὴ γὰρ ἐγένετο τοῦλάχιστον ἐπὶ πολλῶν ἀγαθῶν, ὅσα σήμερον ἐν τῇ ἐλευθέρῳ Ἑλλάδι ὑπάρχουσι; Μὴ γὰρ ἐμισθοδοτήθη ποτὲ ὑπ' αὐτῆς; Μὴ γὰρ κληροδοτήσας σύμπασαν τὴν περιουσίαν του ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ στόλου, ἀπέβλεψε καὶ εἰς ὠφέλειάν τινα τῆς ἰδίας αὐτοῦ πατρίδος; Πολλοῦ γε καὶ δεῖ.

Ἡ πατρίς αὐτοῦ Κορυτζᾶ τῆς εὐάνδρου Ἡπείρου, μεσόγειος μὲν οὖσα, οὐδὲν ἴδιον ἔχει νὰ ἐλπίζῃ ἐκ τῆς κτήσεως ἑλληνοπρεποῦς ἐθνικοῦ στόλου, ἀποχωρισθεῖσα δὲ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος στενάζει εἰσέτι ὑπὸ ζυγόν, καὶ οὐδέποτε ἀπὸ τῆς κατακτήσεως αὐτοδιοικηθεῖσα στερεῖται παντὸς ἐπικτήτου ἀγαθοῦ, ὅπερ καθιστᾶ τὴν πατρίδα προσφιλεστάτην πάντων τῶν περιστοιχούντων ἡμᾶς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Τί λοιπὸν ὤθησε τὸν ἀείμνηστον Βασίλειον, ἵνα κληροδοτήσῃ τοῖς μὲν οἰκείοις αὐτοῦ, εἴκοσι πέντε μίνον λίρας, τοῖς δὲ σχολείοις τῆς ἰδιαίτερας αὐτοῦ πατρίδος Κορυτζᾶς διακοσίας, καὶ σύμπασαν τὴν λοιπὴν περιουσίαν αὐτοῦ, ἐξ ὀκτακοσίων περίπου λιρῶν συγκειμένην, ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ στόλου; Μόνον τὸ μέγα αὐτοῦ αἶσθημα καὶ ἡ πεποίθησις ἐπὶ τῆς μεγάλης πατρίδος Ἑλλάδος τῆς πανταχόθεν, ὡς γνωστὸν, ὑπὸ θαλάσσης

περιβρεχομένης καὶ νήσους πολλὰς περιεχούσης; τοιαῦτη δὲ ἡ Ἑλλάς, ἄνευ ἐθνικοῦ στόλου, καὶ πανίσχυρος ἄλλως ἢ ν γείνη, θὰ ὁμοιάζῃ ἀετῷ ἄνευ πτερύγων, ἢ σκύμῳ λέοντος ἄνευ ποδῶν.

Οὐδὲν δὲ διδακτικώτερον πᾶσι τοῖς ἐν τῇ ὑψηλῷ ζῶσιν Ἑλλησι τοῦ μαθήματος, ὅπερ ἔδωκεν ὁ μακαρίτης Βασίλειος, ὅστις ἄγνωστον ἂν ἐγίνωσκε καὶ γράμματά τινα. Δὲν ἐλησημόνησε δὲ καὶ τὴν ἰδιαίτεράν αὐτοῦ πατρίδα Κορυτζᾶν, ἀλλὰ σύμπασαν τὴν ἐλπίδα αὐτοῦ ἐστήριξε πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς ἕλης Ἑλλάδος εἰς τε τὴν μικρὰν λαρίδα τὴν ἐλευθερωθεῖσαν καὶ εἰς τοὺς ἥρωας τῶν παραλίων καὶ τῶν νήσων αὐτῆς; διότι αἱ μὲν ἀτυχεῖς, Ἡπειρος, Θεσσαλία, Μακεδονία, Θράκη καὶ Μικρὰ Ἀσία, καὶ περ αἵματοκυλισθεῖσαι ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἑλληνικοῦ ἀγῶνος, ἀπεκλείσθησαν ὅμως τῶν ἀγαθῶν τῆς ἐλευθερίας, ἢ δὲ ἀτυχεστέρα Κρήτη, καίτοι διηνεκῶς σχεδὸν σφαδάζουσα καὶ ἠρωικῶς σχεδὸν μαχομένη πρὸς ἀνάκτησιν ἐλευθερίας, ὑπεβλήθη ὅμως καὶ αὐτὴ ὑπὸ τὸν ζυγόν, σύμπασαι δὲ αἱ λοιπαὶ ἑλληνικαὶ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, καὶ περ ἑλληνικώτεραι ἴσως οὖσαι πολλῶν ἐπαρχιῶν τῆς ἐλευθερωθείσης Ἑλλάδος, ἀπεχωρίσθησαν ὅμως τῆς μητρὸς αὐτῶν καὶ μόλις χθὲς παρεχωρήθη καὶ τῷ ὑπὸ τὴν Τουρκίαν διψῶντι ἐλευθερίας ἑλληνισμῷ συνταγματικόν τι πολίτευμα, ἐπαγγελλόμενον μὲν ἐγγράφως τὴν ἐπάνοδον τῆς ἐλευθερίας ἢ τοῦλάχιστον ἄνεσιν τινὰ ἐκ τῶν κατατρυχόντων τοὺς ἐκεῖ οἰκοῦντας Ἑλληνας δεινῶν, ἀλλ' ὅμως μεταξὺ ἐγγράφου ἐπαγγελίας καὶ διακλαίων πόθων μεγίστη ὑπάρχει ἡ ἀπόστασις, καὶ ἴσως μεγαλειτέρα ἐκείνης, ἦν ὁ ποιητῆς ὡς μεγάλην περιέγραψε διὰ τῶν λέξεων «Θάλασσα τε ἠχέσσα οὐρα τε αἰθέρα.»

Δικαίως ἄρα ὁ μακαρίτης Βασίλειος προῦτίμησε τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα, διότι ἐν αὐτῇ

μόνη ὑπάρχει πραγματικὴ ἐλευθερία, ἢ γενῶσα ἅπαντα τ' ἀγαθὰ καὶ ἐξ αὐτῆς προσδοκᾷ ἡ μεγάλη πατρίς Ἑλλάς τὴν ἀνάκτησιν τῆς ἀρχαίας αὐτῆς δόξης καὶ εὐκλείας. Καὶ δὲν ἀπέβλεψεν ὁ ἀείμνηστος οὔτε εἰς συσσώρευσιν μαρμάρων ἐπὶ μαρμάρων, καὶ μόνον εἰς Ἀθήνας, οὔτε εἰς διαγωνίσματα, μόνον ἐφήμερον ἔπαινον καὶ κολακείας προκαλοῦντα, ἀλλ' εἰς τὴν ἀληθῆ ἰσχὺν τῆς μεγάλης πατρίδος Ἑλλάδος, εἰς τὴν κτῆσιν δηλαδὴ ἐθνικοῦ στόλου; διότι Ἑλλάς ἄνευ ἐθνικοῦ στόλου εἶναι ἀδύνατον οὔτε νὰ διεκδικήσῃ ἀξιοπρεπῶς τ' ἀπαράγραπτα δικαιώματά της, οὔτε ἄριστος νὰ γείνη, οὔτε νὰ ἐναγκαλισθῇ ὡς φιλόστοργος μήτηρ τὰς στεναζούσας ὑπὸ τὸν ζυγόν θυγατέρας της, ἐν αἷς καταλέγεται καὶ ἡ ἰδιαίτερα πατρίς τοῦ ἀείμνηστου Βασιλείου.

Διδακτικώτατον τοῦτο μάθημα, σεβαστὴ ὀμήγουρις, καὶ πᾶσι τοῖς πολιτευομένοις, τοῖς κατατρίβουσι δυστυχῶς τὸν χρόνον αὐτῶν εἰς λογομαχίας, καὶ πᾶσι τοῖς βαθυπλούτοις, τοῖς ἐνασμενιζομένοις εἰς παράσημα, εἰς πολυτέλειαν, εἰς τρυφὰς, ἔνιοι δὲ καὶ εἰς ἀκολασίαν; διότι ἅπαντα ταῦτα μόνον ἐφήμερον ἠδονὴν ἀποτελοῦσι. Τὰ δὲ γράμματα, ἅτινα ἐπροσάτευσεν ἐν τῇ ἰδιαίτερά αὐτοῦ πατρίδι ὁ Βασίλειος, ἐδόξασαν ἄλλοτε τὴν Ἑλλάδα, καὶ διὰ τοῦ ἐθνικοῦ στόλου αὐτῆ ἐπὶ μὲν τῆς ἀρχαιότητος καὶ ἐαυτὴν καὶ σύμπασαν τὴν ἀνθρωπότητα ἔσωσε τοῦ καταποντισμοῦ πέντε ἑκατομμυρίων βαρβάρων, ἐσχάτως δὲ ἀνεκτήσατο τὴν ἐλευθερίαν της. Διότι καθὼς ἐπὶ τῆς ἀρχαιότητος ἄνευ τῶν ἐν Σαλαμῖνι κ' ἐν Μικῇ νηυμαχιῶν, οὐδὲν ἤθελεν ἰσχύσει οὔτε τὸ τρόπαιον τοῦ Μιλτιάδου ἐν Μαραθῶνι, οὔτε ὁ ἠρωϊσμὸς τῶν ἐν Θερμοπύλαις σὺν τῷ Λεωνίδα πεσόντων, οὔτε καὶ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ἄνευ τῶν μοναδικῶν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κόσμου κατορθωμάτων τοῦ Πα-

πανικολῆ, τοῦ Κανάρη, τοῦ Μυκούλη, τοῦ Σταχτούρη, τοῦ Μπότση, τοῦ Κριζῆ καὶ ἄλλων ἠρώων τῆς θαλάσσης μάταια ἤθελον ἀποβῆ ἴσως ὅ, τε ἠρωϊσμός τοῦ Μάρκου Μπότση, τοῦ Διάκου, τοῦ Ὀλυμπίου, τοῦ Καρπενσιώτου καὶ ἄλλων, ἥ, τε ἔμφυτος στρατηγικὴ ἐμπειρία τοῦ Κολοκοτρώνη, τοῦ Καραϊσκάκη καὶ ἄλλων, καὶ ὁ ἀκραϊφνῆς πατριωτισμός καὶ ἡ ἀληθῆς αὐταπάρνησις τοῦ Μαυροκορδάτου, τοῦ Ζαῆμη, τοῦ Παπαδιαμαντοπούλου καὶ ἄλλων, ὧν ἀπάντων τοὺς βίους συνέγραψα, καὶ οἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν νεωτέραν δόξαν τῆς πατρίδος.

Ἄλλ' οἷον ἄρα γε ἐλαττήριον ἐνέπνευσε τοῖς τε προγόνοις ἡμῶν καὶ τοῖς χθῆς μόλις ἀπελθούσι πατράσι τὰ εὐγενῆ ἐκεῖνα αἰσθήματα, δι' ὧν ἐκεῖνοι μὲν κατέστησαν τὴν πατρίδα τόσον ἐνδοξον καὶ εὐκλεῆ, οὗτοι δὲ, ἀπὸ δούλης καὶ διαγεγραμμένης καὶ ἀπ' αὐτῶν τῶν γεωγραφικῶν χαρτῶν, κατέστησαν αὐτὴν τοῦλάχιστον ἐλευθέραν; Μόνη ἢ εἰς ἑαυτοὺς πεποιθήσις καὶ τὰ χρηστά ἦθη. Καὶ ταῦτα ἐπὶ μὲν τῆς ἀρχαιότητος δὲν ἔχω ἀνάγκην ν' ἀποδείξω διὰ πολλῶν, διότι πασίγνωστον εἶναι ὅτι οὔτε ἰσχυρότεροι, οὔτε ἠθικώτεροι, τῶν Ἑλλήνων ὑπῆρχον τότε. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν καθ' ἡμᾶς αἰώνων μόνη ἢ εἰς ἑαυτοὺς πεποιθήσις καὶ τὰ χρηστά ἦθη τῶν πατέρων ἡμῶν, τῶν χθῆς μόλις ἀπελθόντων, καὶ ἔσωσε καὶ ἀνέδειξε τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἢ πεποιθήσις αὕτη καὶ τὰ χρηστά ἦθη ἐγέννησαν τοὺς ἀρματωλοὺς καὶ κλέφτας, τοὺς διεκδικούντας διὰ τοῦ αἵματός των τ' ἀπαράγραπτα δικαιώματα τοῦ ἔθνους, καὶ οὐδέποτε παρεκτρεπομένους εἰς ἀκολασίαν. Τὸν δὲ παρεκτρεπόμενον καὶ εἰς αὐτὴν ἐτουφέκιζον ἀμέσως αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἀρματωλοὶ καὶ κλέπται. Ἐπειτα δὲ ἢ πεποιθήσις καὶ τὰ χρηστά ἦθη ἐγέννησαν τὸν Ῥῆγαν, τὸν Εὐγένειον τὸν Βούλγαρη, τὸν Θεοτόκη,

τὸν Ψαλίδαν, τὸν Γεννάδιον καὶ ἄλλους, τοὺς φωτίσαντας τὸ ἔθνος διὰ τῶν γραμμάτων. Κατὰ τρίτον λόγον ἐγέννησαν τοὺς Ζωσιμάδας, τὸν Καπλάνην, τοὺς Ῥιζάρους καὶ ἄλλους, τοὺς οἰκοθεν καὶ ἄνευ κολακειῶν καὶ παρασῆμων ἐπιδαψιλεύοντας τούτοις μὲν τὰ πρὸς φωτισμὸν τοῦ ἔθνους ἐπιτήδεια, τοῖς δὲ κατατρεχομένοις παρηγορίαν τινὰ καὶ περιθαλψιν. Ἐκ πάντων τούτων ἐγεννήθησαν οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας, καὶ οὗτοι παρήγαγον τοὺς τε ἀκραϊφνῆ πατριωτισμὸν ἔχοντας πολιτικούς ἀνδρας καὶ τοὺς αὐτοδιδάκτους μεγάλους στρατηγοὺς καὶ ναυμάχους. Καὶ ἅπαντες οὗτοι κατέστησαν τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα τοιαύτην, οἷα εἶναι σήμερον, μικρὰ μὲν τὴν ἔκτασιν καὶ ἀποκεχωρισμένη τῶν προσφιλεστέρων αὐτῆς τέκνων, ἀλλ' οὐδὲν ἤττον καὶ δι' αὐτῶν παράγουσα τὰ μόνα στοιχεῖα, δι' ὧν εἶναι δυνατὸν ν' ἀναγεννηθῆ οὐ μόνον ἢ Ἀνατολὴ διὰ τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλὰ καὶ ἄλλαι χώραι, ἐν τῇ αὐτῇ κατηγορίᾳ εὐρισκόμεναι.

Καὶ ὡς Ἑλλῆν σεμνόνομαι διότι ἅπαντα τοῦ τῶν πολλῶν περιοδειῶν μου εὐρίσκω τόσον ἀκμαία καὶ ἄφθονα τὰ στοιχεῖα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὥστε ἐπέισθην ὅτι καὶ πολλὰ ἄλλαι χώραι, μὴ ἀνήκουσαι τῷ Ἑλληνισμῷ, οὐδὲ διαφιλονεικούμεναι ὑπ' αὐτοῦ, ἦκιστα ἤθελον προαχθῆ ἂν ἔλειπον ἀπ' αὐτῶν τὰ στοιχεῖα τοῦ Ἑλληνισμοῦ διότι ἄνευ τούτων οὐδὲν ἐστι γενέσθαι οὐ μόνον ἐν τῇ Ἀνατολῇ, τῇ κοιτίδι ταύτῃ τῶν θαυμάτων διὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τ' ἀπώτατα τῆς τῆς Ἀρκτοῦ καὶ τῆς Δύσεως καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἀφρικὴν. Βεβαιωθῆτε, Κύριοι, ὅτι τὰ γινόμενα σήμερον ἐνταῦθα παρ' ἡμῶν μόνον διότι πεποιθατε ἐν ἑαυτοῖς καὶ οὐχὶ εἰς ἄρχοντας, καὶ ἰδίως τὰ γινόμενα περὶ τοῦ Καῖρου καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας, εἶναι μὲν τὰ ἀρίστα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλ' εὐτυχῶς δὲν εἶναι τὰ με-

ναδικά κ' ἐν αὐτῇ τῇ Ἀζοφικῇ καὶ τῷ Βόλγα καὶ τοῖς Παραδουναβίοις εὗρον τὸν Ἑλληνισμὸν πρωταγωνιστοῦντα διὰ τῆς πεποιθήσεως καὶ τῶν χρηστῶν ἠθῶν, κ' ἐν αὐτῇ τῇ Ἀσίᾳ ἔμαθον ὅτι διαπρέπει, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ Νέῳ Κόσμῳ ἤκουσα ὅτι δὲν καθυστερεῖ. Τοιούτων δὲ ὄντων τῶν στοιχείων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ κατασταθῆ ἄρτιος καὶ νὰ μὴ χρησιμεύσῃ καὶ αὐτῆς τῇ ἀνθρωπότητι ὅπως τῷ πάλαι, πρωταγωνιστῶν διὰ τῆς ἐν ἑαυτῷ πεποιθήσεως καὶ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἐν παντὶ ἀγαθῷ.

Δικαίως ἄρα ὁ προφητὰναξ Δαβὶδ ἐπεφώνησε τὸ «Μὴ πεποιθατε εἰς ἄρχοντας ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία», καὶ ἔτι δικαιώτερον οἱ ὑπὸ δουλείαν διατελοῦντες λαοὶ οὐδεμίαν πρέπει νὰ ἔχωσι πρὸς βελτίωσιν τῆς τύχης των πεποιθήσιν εἰς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς, διότι οὗτοι μόνον περὶ τῶν ἰδίων συμφερόντων καὶ λαῶν μεριμνῶσιν, ἀλλὰ μόνον εἰς ἑαυτοὺς πρέπει νὰ στηρίζωνται, καὶ τὰ χρηστά ἦθη των πρέπει νὰ μεταχειρίζονται ὥσπερ οἱ Ἑλληνες ἀρχαῖοι τε καὶ νεώτεροι, ὧν πρόσφατον παράδειγμα παρέχει ἡμῖν ὁ Βασίλειος.

Ἡ πεποιθήσις λοιπὸν, ἣν εἶχον οἱ τε πρόγονοι καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν ἑαυτοῖς, καὶ τὰ χρηστά ἦθη παρήγαγον ἄχρι τοῦδε ὅσα ἐμνημόνευσα ἀγαθὰ, κ' ἐπαγγέλλεται εἰς τὸ μέλλον πλείοτερα. Ἡ δὲ πεποιθήσις αὕτη εὐτυχῶς εἶναι ἔμφυτος καὶ ἀκράδαντος ἐν παντὶ τῷ Ἑλληνικῇ καταγωγῆν ἔχοντι κ' ἐν οἷα δῆποτε χώρα τῆς ὑψηλοῦ οἰκοῦντι. Τί δὲ ἐπαγγέλλεται ἢ πεποιθήσις αὕτη καὶ τὰ χρηστά ἦθη εἰς τὸ μέλλον, δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ ὑποδείξω διὰ πολλῶν ἀλλ' ἢ πεποιθήσις πρέπει νὰ συνοδεύηται καὶ διὰ πράξεων καὶ μάλιστα τοιούτων, οἷων ἔδωκεν ἡμῖν ἄριστον παράδειγμα ὁ αἰμίμητος Βασίλειος, καὶ τοι ἀγράμματος ὢν. Ὅσοι δὲ ἀγαπῶμεν ἑαυτοὺς

καὶ τὴν πατρίδα, ἃς βελτιώνωμεν αἰετοτε ἑαυτοὺς, ὅπως ἐβελτίωνεν ἑαυτὸν ὁ Βασίλειος καὶ ἃς μεριμνῶμεν ὑπὲρ τε τῆς ἰδίας ἑκαστος καὶ ὑπὲρ τῆς γενικῆς οἱ πάντες πατρίδος, ὅπως ἐμερίμνησεν ὁ Βασίλειος, ἄνευ ἀξιώσεων ἀμοιβῆς, μισθῶν καὶ παρασῆμων, ἀλλὰ μόνον ὡς γνήσια, γνησιώτατα καὶ φιλόστοργα τέκνα αὐτῆς, ὑπὲρ ἧς τὸ πᾶν ὀφειλομεν ἐν ἀνάγκῃ νὰ θυσιάσωμεν διότι ἐν τούτῳ μόνω ἔγκειται πᾶν τὸ ἀγαθόν, καὶ μόνον διὰ πράξεων ὁμοίων ταῖς τοῦ Βασιλείου ἐν μὲν τῇ αἰωνιότητι ὁ ἐπουράνιος ἡμῶν Πατὴρ θέλει θέσει ἡμᾶς ἐκ δεξιῶν, συμπαραδῆρους τῶν ὁσίων καὶ τῶν δικαίων, ἐν δὲ τῷ κόσμῳ τούτῳ θέλομεν θησαυρίσει δόξαν ἀγήρατον, τὴν τῆς πατρίδος, λογιζόμενοι εὐπειθῆ τέκνα αὐτῆς.

ΤΟ ΕΝ ΜΑΝΣΟΥΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ.

Περιοδεύων ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου μετὰ τοῦ ἱατροῦ Κ. Α. Ν. Γούδα κατὰ τὴν Κάτω Αἴγυπτον, ἐπισκέψατο, τῇ 24 Μαρτίου, τὸ ἀπὸ τριῶν μηνῶν ἀρτισύστατον Σχολεῖον τῆς ἐν Μανσούρα Ἑλληνικῆς Κοινότητος, συνοδούμενος ὑπὸ τῆς Ἐφορίας αὐτοῦ. Ὁ διευθύνων αὐτὸ, Κ. Γ. Παπανικολάου, προσημοποιημένος ὢν, προσεφώνησε τοῖς ἐπισκεπταῖς τάδε :

« Ὡς εὐ παρέστητε ! περισπούδατοι ἄνδρες, προσφωνεῖ ὑμῖν ὁ σχολὴ τῆς Ἑλληναἰγυπτιακῆς Κοινότητος Μανσούρας. Ὡς εὐ παρέστητε ! προσφωνοῦσιν ὑμῖν σήμερον δι' ἐμοῦ οἱ μικροὶ μου οὗτοι φίλοι, μετὰ συγκινήσεως ἀθῶας ὑποδεχόμενοι ὑμᾶς.

Διὰ πολλοὺς λόγους, οὗς πᾶς ἐραστῆς τῶν καλῶν νοεῖ, ἢ πρὸς ἡμᾶς ἐπίσκεψίς σας μεγάλῃν συνεπάγεται τὴν σπουδαιότητα. Ὅπόταν ἄνδρες οἱοί ὑμεῖς, ἐν τῷ προσώπῳ τῶν

ἁπλοῦν τόσον ἐπαξίως ἀντιπροσωπεύεται ἢ Ἑλληνικὴ παιδεία, πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τῆς ζωογονήσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς διάδοσεως τῆς παιδείας, ἐγκαταλείποντες ἀνάγκυσιν καὶ συμφέροντά των, πορεύονται ἀόκνως, ὅπως ἐκ τοῦ πλησίον ἀντιληφθῶσιν αὐτῆς ἐν ταῖς Ἑλλαν. ταύταις παροικίαις τῆς Αἰγύπτου, τότε, τῆ ἀληθείᾳ, ὁ Ἑλληνισμὸς δεόντως ἐκπληροῖ διὰ τῶν τοιούτων ἐργατῶν τοῦ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀποστολῆν.

Ἡ ἡμετέρα ἀρτισύστατος Σχολή, Κύριε Πρόεδρε τοῦ ἐν Καίρῳ Φιλεκαπαιδευτικοῦ Συλλόγου « ἢ Ἐρώτης » μέγα μὲν εὐτύχημά της θεωρεῖ, ὅτι ὑποδέχεται τὸν Πρόεδρον Συλλόγου, εὐεργέτου αὐτῆς, μέγα δ' ἐπίσης καύχημά της, ὅτι μόλις συστήθεισα, ἐδρέψατο τοσαῦτα τρανὰ δείγματα τῆς πνευματικῆς ἀρωγῆς τοῦ οὐ προῖστασθε φιλομούσου Συλλόγου. Διὰ ταύτης δὲ τῆς ἐπισκέψεώς σας ἔτι μάλλον ἐδραιῶνται τὰ θεμέλια, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ τῶν ἀρρένων ἐκπεδευτηρίου τούτου τῆς Κοινότητος, ἢ ὁποῖα ἐν τῇ φιλομουσίᾳ της συνειδυῖα ὅτι κάτοπτρον, ἐν ᾧ ἀντικατοπτρίζεται πᾶν ὅ,τι εὐγενὲς καὶ γενναῖον μιᾶς Ἑλληνοπρεποῦς Κοινότητος, ἔστι τὰ ὅσον οἷόν τε τακτοποιημένα Σχολεῖά της, ἐγκρίνασα προτίθεται ἐκ βάθρων ν' ἀναγείρῃ ὁσονοῦπῳ Σχολεῖον ἀρρένων τε καὶ θηλέων, προορισμὸν ἔχον τὴν ἐξάπλωσιν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων.

Ἡ ἡμετέρα Σχολή, ὡς βλέπετε, Κύριε Πρόεδρε τοῦ Συλλόγου, καὶ ἀνάκατε συγγραφεῦ τῶν παραλλήλων βίων τῶν ἐνδόξων ἡμῶν πατέρων, ἐξοχώτατε Κύριε Α. Ν. Γούδα, μετὰ τρεῖς σήμερον μῆνας ἀπὸ τῆς συστάσεώς της ἀριθμεῖ περὶ τοὺς 30 παῖδας πάσης ἐθνικότητος, θρησκείας καὶ γλώσσης (λυποῦμαι δὲ, διότι τινὲς τῶν ἀλλοθρήσκων ἀπουσιάζουσι σήμερον ὡς ἐορτάζοντες) πεποιθᾶμεν δὲ, ὅτι θέλει ὑπερδιαπλασιασθῆ ὁ ἀριθμὸς

οὗτος μετ' οὐ πολὺ. Ἡ δὲ συντηρούσα αὐτὴν Κοινότης εὐτυχῆς, ὡς εἶκος, λογισθήσεται, ἂν ἐκ τῶν φοιτῶντων ξενογλώσσων καὶ ἀλοεθνῶν ἐξέλθωσιν, ἔστω καὶ ὀλίγοι, μεμορφωμένοι παῖδες ἐμπορούμενοι ὑπὸ φιλελληνικῶν αἰσθημάτων.

Τοσοῦτον ἐλαχίστου διαστήματος καὶ οἱ καρποὶ, ἐννοεῖται, εἰσὶ σχετικῶς μικροί· οὐχ ἥττον δὲ ἡ Σχολή θεωρεῖται καὶ εἶναι ἡμετέρα διὸ δύνασθε εὐαρεστούμενοι νὰ ἐξετάσητε τοὺς παῖδας τὰ μεμαθημένα των, καὶ τοῦτο ὅπως ὑπεκκαυθῆ ἡ ἀμίλλα καὶ ἐπιμέλειά των.

Τελευτῶντι δὲ τὴν, κατὰ καθῆκον, προσφώνησίν μου, ἐπιτραπέιτω μοι μετὰ τῶν μικρῶν μου τούτων φίλων ν' ἀναφωνήσω.

Ζήτω ἡ παιδεία!

Ζήτω ὁ Σύλλογος Η ΕΝΟΤΗΣ!

Εὐχαριστήσαντος δὲ τοῦ Προέδρου ἐκ μέρους τοῦ Συλλόγου τὴν τε Ἐφορίαν καὶ τὸν διδάσκαλον διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου εὐμενεῖς ιδέας των, καὶ διαβεβαιώσαντος, ὅτι ἀείποτε ὁ Σύλλογος θέλει συντόμως μεριμᾶ ὑπὲρ τῆς εὐημερίας καὶ τῆς προόδου τῶν ἐν ταῖς δευτερευούσαις τῆς Αἰγύπτου πόλεσιν Ἑλληνικῶν Σχολείων, συστήσαντος δὲ τοῦ Κ. Γούδα δι' εὐγλώττου καὶ πατριωτικῆς προσλαλιᾶς ζῆλον μὲν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τοὺς διδασκάλους, ἐπιμέλειαν δὲ καὶ χρηστοθήθειαν εἰς τοὺς μαθητὰς, ἐγένοντο πρόχειροι τῶν μαθητῶν ἐξετάσεις, ἐξ ὧν κατεδείχθη τὸ λαμπρὸν μὲν τῆς μεθόδου καὶ τὸ πολὺ τοῦ ζήλου τῶν διδασκάλων, ἢ ἄκρα δ' εὐφυῖα καὶ ἡ σύντομος ἐπιμέλεια τῶν μαθητῶν. Ἀλλόγλωσσα τέκνα Συρίων, Ἰσραηλιτῶν, Ἰταλῶν, κτλ., μὴδὲ λέξιν ἑλληνικὴν πρὸ τριῶν μηνῶν γινώσκοντα, ἀνεγίνωσκον μὲν ἀπροσκοπτικῶς εἰς ἑλληνικὰ βιβλία, ἐνόουν δὲ καλῶς τὰς πρὸς αὐτὰ ἑλληνιστὶ ἀπευθυνόμενας ἐρωτήσεις, καὶ μετέ-

Η ΕΝ Τῷ ΣΥΛΛΟΓῷ

ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΕΟΡΤΗΣ ΤΗΣ
ΕΓΚΑΘΙΔΡΥΣΕΩΣ ΑΥΤΟΥ.

Τὴν 3 Ἀπριλίου, Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ, μετὰ προηγουμένην πρόσκλησιν, ἡ αἴθουσα τοῦ Συλλόγου κατεπληρώθη φιλομούσων Κυριῶν καὶ πολλῶν ἐταίρων καὶ ἄλλων ἐπισκεπτῶν. Περὶ τὴν 10 1)2 ὥραν Π. Μ. ἀφικομένων τῶν ΚΚ. Ι. Πέρβελη, Γενικοῦ Προξένου καὶ Γ. Φιλήμονος, Ὑποπροξένου τῆς Ἑλλάδος, ὁ Ἅγιος Ξανθοπούλεως, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Κ. Γώγου, ἀπηθύονε κατανοκτικὴν δέησιν τῷ Ὑψίστῳ ὑπὲρ τῆς εὐδωσσεως τῶν ἔργων τοῦ Συλλόγου. Ἀκολούθως ὁ Πρόεδρος ἐξεφώνησε τὸν περὶ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑΣ πανηγυρικόν, ἐπισφραγισθέντα διὰ ζωρῶν ὑπὲρ τῆς Πατρίδος, τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλληνισμοῦ, καὶ τοῦ Συλλόγου ζητωκραυγῶν καὶ παταγωδῶν χειροκροτημάτων.

Κατόπιν ὁ Πρόεδρος ἀνήγγειλεν, ὅτι ἐτοιμασθείσης ὑπὸ τῶν δωρητῶν ἀδελφῶν Ἀχιλλοπούλων τῆς εἰκόνας τοῦ μεγάλου φιλέλληνο καὶ Ἐπιτίμου Ἀντιπροέδρου τοῦ Συλλόγου, Κ. Γλάστωνος, θέλει γείνη ἢ κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνελεύσεως ἀνάρτησις αὐτῆς ἐν τῇ αἴθουσῃ τοῦ Συλλόγου. Προσεκάλεσε δὲ τὸν Κ. Ἐφορον τοῦ Συλλόγου νὰ κομίση καὶ ἀναρτήσῃ τὴν εἰκόνα. Μόλις αὕτη ἤχθη εἰς τὴν εἴσοδον τῆς αἰθούσης, ὁ Πρόεδρος παρεκάλεσε πάντας τοὺς παρευῶντας νὰ ἐγερθῶσι, καὶ ἀναρτηθείσης τῆς εἰκόνας, ν' ἀπευθύνωσι τιμητικὴν χειροκρότησιν πρὸς αὐτήν.

Εἶτα ὁ Πρόεδρος, εὐχαριστήσας τοὺς παρευρεθέντας εἰς τὴν τελετὴν ταύτην, ἐκήρυξε περαιωμένην τὴν Συνέλευσιν.

Ὁ Πρόεδρος

Δ. Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Σ. Τ. ΚΑΨΑΜΠΕΛΗΣ.

φραζον εὐστόχως λέξεις ἑλληνικὰς εἰς τὸ ἀραβικὸν καὶ τὸ γαλλικόν. Ἀντιστρόφως δὲ πάλιν Ἑλληνοπαῖδες ἀνεγίνωσκον καλῶς γαλλικὰ καὶ ἀραβικὰ, καὶ μετέφραζον λέξεις ἐξ αὐτῶν τῶν γλωσσῶν εἰς τὴν ἑλληνικὴν εὐχερῶς. Τοσοῦτω λαμπρὰ ἀποτελέσματα, ἐν οὕτω βραχεῖ χρονικῷ διαστήματι ἐπιτευχθέντα, μέγιστα βεβαίως προαγγέλλουσι καὶ τὰ ἐν τῷ μέλλοντι διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου ἐπιτευχθήσόμενα· διόπερ ἡ εὐφροσύνη καὶ ἡ συγκίνησις τῶν ἐπισκεπτῶν ὑπῆρξε μεγάλη καὶ διαρκῆς, κατὰ πᾶσαν δὲ στιγμὴν οὗτοι ἐξέφραζον τὴν εὐαρέσκειαν καὶ τὸν θαυμασμόν των, καὶ τελευταῖον εὐχαρίστησαν δημοσίᾳ τοὺς διδασκάλους, ἰδίᾳ δὲ τὸν καλὸν κάγαθὸν διευθυντὴν τοῦ Σχολείου, Κ. Γ. Παπανικολάου, ὅστις πρὸς τὴν παιδείαν συνεισὶ καὶ χρηστότητα, καὶ μετριοφροσύνην, καὶ ζῆλον βαίνοντα μέχρις αὐταπαρνήσεως, καὶ ἀφοσίωσιν παραδειγματικὴν εἰς τὸ ἄγαθον, πλὴν ἐθνοφελῆς, ἔργον του. Εὐτυχῆς ὄντως ἡ Ἑλληνικὴ τῆς Μανσοῦρας Κοινότης, ὅτι τοιούτου ἔτυχε διδασκάλου, καταλλήλου νὰ φωτίσῃ τὸν νοῦν καὶ διαπλάσῃ ἑλληνοπρεπῶς τὴν καρδίαν τῶν παίδων της.

Δίκαιος δὲ ὀρεῖται δημοσίᾳ ἔπαινος καὶ πᾶσι μὲν τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν, ὅτινες συγκροτοῦσι τὴν τε τῆς Κοινότητος Ἐπιτροπὴν καὶ τὴν τοῦ Σχολείου Ἐφορίαν διὰ τὴν μετὰ πατριωτισμοῦ καὶ αὐταπαρνήσεως ἀπαραμίλου σύντονον καὶ ἐπιτυχὴ τῶν Κοινῶν ἐπιμέλειαν, ἰδίᾳ δὲ τῷ σεβαστῷ καὶ ἀγατῷ Προέδρῳ τῆς Ἐπιτροπῆς, Κ. Ἀντ. Μ. Πάλλῃ, ὅστις εἶναι τὸ κέντρον καὶ ἡ πηγὴ πάσης ταύτης τῆς ὑπὲρ τῶν ἐν Μανσοῦρα κοινῶν ἐνεργείας, καὶ οὔτε κόπων, οὔτε μεριμῶν, οὔτε χρηματικῶν θυσιῶν φέιδεται πρὸς τοῦτο. Τοιοῦτοι ἄνδρες τιμὴν ἄκραν περιποιούσι τῷ Ἑλληνισμῷ καὶ δαψιλῆ ἐξουσι τὸν μισθὸν ἐν ταῖς εὐλογίαις τῆς Πατρίδος καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν συμπολιτῶν των.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Ἡ ἐν Καίρῳ Ἑλληνικὴ παροικία, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλληνισμὸς, ἡ Πατρίς ἡμῶν, ἡ ἐπιστήμη σκληρὰν ὑπέστησαν ἀρτίως ἀπώλειαν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Νικολάου Σακκοπούλου, ἀποθανόντος τῆ 17 Μαρτίου, μετὰ ὀλιγοήμερον φθοροποιᾶν νόσον, καθ' ἧς μάταια ἀπέβησαν τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης αἱ σύντονοι προσπάθειαι. Αἱ ἔκτακτοι τιμαὶ, αἱ ἀποδοθεῖσαι αὐτῷ κατὰ τὴν τῆ ἐπιούσῃ γενομένην ἐκφορὰν αὐτοῦ, παρὰ τε τῆς ἐντοπίου Κυβερνήσεως, παρὰ τῶν Ἑλληνικῶν ἀρχῶν, παρὰ τῶν ξένων προξένων, παρὰ τῶν πολυπληθῶν φίλων, παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἰδίως, κλεισάντων αὐθορμήτως τὰ ἐργαστήριά των, ἵνα παρακολουθήσωσι τὴν κηδείαν ὅτι ἀπειροπληθεῖς ἐπιτάφιοι καὶ ἐπικήδαιοι λόγοι, οἱ εἰς πλείστας γλώσσας ἀπαγγελλθέντες ὑπὸ διασήμων ἀνδρῶν, διατρανοῦσιν εὐγλώττως τὰς περικοσμούσας τὸν ἄνδρα παντοίας ἀρετὰς. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου, οὗ μέλος διακρεπὲς ἦν ὁ ἀοιδίμος Σακκόπουλος, ἐψήφισε ν' ἀναρτηθῇ μὲν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Συλλόγου, νὰ τελεσθῇ δ' ἐν ἡμέρᾳ εὐθέτῳ τελετῇ πένθιμος ἐν τῷ Συλλόγῳ, καθ' ἣν ν' ἀπαγγελθῇ κατάλληλον τοῦ ἀοιδίου ἐγκώμιον.

ΒΙΟΙ ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ

τῶν

ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΙΑΠΡΕΨΑΝΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.

ὑπὸ

ΑΝ. Ν. ΓΟΥΔΑ.

Τῆς ἡμετέρας πατρίδος ἡ πολιτικὴ ἀναγέννησις εἶνε βεβαίως ἐν τῶν θαυμασιωτέρων τοῦ παρόντος αἰῶνος κοινωνικῶν συμβεβηκότων

διότι τὸ ἐνδοξον καὶ προνομιούχον ἔθνος, οὗ ἐκάστη πόλις ἀπετέλει ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ κράτος ὅλον πανίσχυρον καὶ ἄλβιον τὸ ἔθνος, παρ' οὗ ἐπεδαφιλεύθησαν τὰ φῶτα καὶ αἱ ἐπιστήμαι πρὸς σύμπαντα τὸν ἄλλον κόσμον, ἐκτάδην κείμενον ἀπ' αἰῶνων ἐν γωνίᾳ τινὶ καὶ παραβύστῳ τῆς ὑπ' αὐτοῦ γαλοχρηθείσης καὶ φωτισθείσης Εὐρώπης, καὶ μάτην στενάζον ὑπὸ τὸν βαρὺν ζυγὸν τῆς δουλείας, λησμονηθὲν δὲ τελείως ὑπὸ τῆς ἀνθρωπότητος, οὐδὲ κἀν φανταζομένης τὸ δυνατόν τῆς ἀναβιώσεώς του, ἠγέρθη αἴφνης ἐκ τοῦ προαιωνίου πολιτικοῦ ληθάργου του, ἔθραυσε τὰ συνέχοντ' αὐτὸ σιδηρὰ τῆς δουλείας δεσμὰ, καὶ παρέστη ἀπροσδοκῆτως ἐν μέσῳ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, πλήρης ζωῆς καὶ ἐνεργείας προσελθὼν ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἄλλος Λάζαρος. Τίς δὲ ὁ προφήτης ὁ μέγας, ὁ διενεργήσας τὸ θαῦμα τοῦτο, ὁ ὀδηγήσας τὸν περιούσιον λαόν του ἐκ τῆς γῆς τῆς δουλείας εἰς τὸν λειμῶνα τῆς ἐλευθερίας; τίνα δὲ τὰ μέσα, δι' ὧν συνετελέσθη ἡ θαυμασία αὕτη νεκρανάστασις; Ὁ μὲν προφήτης εἶναι ὁ ἀκαταδάμαστος καὶ μεγαλοεργὸς Ἑλληνισμὸς, ἐνσαρκωθείς ἐν τῷ προσώπῳ πάσης τάξεως καὶ καταστάσεως ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, λογίων, πλουσίων, ἀρματωλῶν, ναυτῶν, οἰκοκυρέων, καὶ δι' αὐτῶν ὑπηρετήσας καὶ διενεργήσας τὸ θαῦμα. Τὰ δὲ πρὸς συντέλεσιν αὐτοῦ μέσα, θυσίαι ἐπὶ θυσίων, μαρτύρια ἐπὶ μαρτυρίων, ἡρωϊσμοὶ ἐπὶ ἡρωϊσμῶν, αὐταπαρνήσεις ἐπὶ αὐταπαρνήσεων, ἐπὶ ὀκταετίαν ὄλην ἀκαταπαύστως ὑπὸ τῆς γενεᾶς τοῦ ἀγῶνος εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος προσκομιζόμενα. Ἡμεῖς, οἱ γεννηθέντες ἐκ τῆς μεγαλοεργου ταύτης γενεᾶς, ἠκούσαμεν ἐκτραγωδούμενα ὑπὸ τῶν γονέων ἡμῶν τὰ βάσανα καὶ τὰς καταστροφὰς, ὅσας ὑπέστησαν οὗτοι κατὰ τὸ μακρὸν τοῦ ἀγῶνος διάστημα, ἠκούσαμεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν ἐξυμνούμενα τὰ

ἄθλα, τὸν ἡρωϊσμόν, τὴν αὐταπαρνήσιν, τὰς ἐθελουσίας τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, ὅσοι ὠδήγησαν τὸ ἔθνος πρὸς τὴν ἐλευθερίαν του. Ἀλλὰ τὰ «ἔπεα πτερόεργα» κατὰ τὸν Ὅμηρον, καὶ ἡμεῖς λίαν ἀτελῶς θὰ δυνηθῶμεν νὰ μεταδώσωμεν πρὸς τὰ τέκνα ἡμῶν τὰς ἱσθὰς ταύτας παραδόσεις; τὰ δὲ τέκνα ἡμῶν ἐτι ἀτελέστερον πρὸς τὰ ἑαυτῶν τέκνα. Ἀνάγκη λοιπὸν ἦτον ἀναπόφευκτος νὰ μονιμοποιηθῶσι διὰ συγγραφῆς καταλλήλου πάντα τὰ γεγονότα, ὅσα συνετέλεσαν εἰς τὴν θαυμασίαν ταύτην τοῦ ἔθνους ἡμῶν μεταβολήν, καὶ νὰ ἱστορηθῶσιν οἱ ἄνδρες, ὅσοι συνετέλεσαν, ἕκαστος τὸ καθ' ἑαυτὸν, εἰς τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν παλιγγενεσίαν. Τὸ ἔργον δὲ τοῦτο καὶ δυσχερὲς ἦτο, καὶ ἐκτεταμένον, καὶ πολυδάπανον, τὰ δὲ τοιαύτης φύσεως ἔργα δυστυχῶς δὲν ὑποστηρίζονται ἐτι ἐπαρκῶς παρ' ἡμῖν διότι τὸ πολὺ τῶν ἀναγνωστῶν καταδαπανᾶται, ὡς μὴ ὠφελεν, εἰς ἀπόκτησιν μυθιστοριῶν καὶ ἄλλων διασκεδαστικῶν συγγραμμάτων. Ἀλλὰ θαρραλέως ἀνέλαβε τὸ μέγα τοῦτο ἔργον ἀνὴρ λίαν πρὸς τοῦτο κατάλληλος, διὰ τε τὴν ἐμβριθῆ παιδείαν του, τὸν ἀγνὸν πατριωτισμόν του, τὴν εὐσυνειδησίαν καὶ σταθερότητα του. Ὑπὸ τοιοῦτου δ' ἀνδρὸς συντελούμενον τὸ ἐθνωφέλεστατον τοῦτο ἔργον, θέλει ἀφεύκτως καταλάβει, καὶ κατέλαβεν ἤδη κατὰ τὰ δύο τρίτα συντελεσθὲν, μίαν τῶν πρωτίστων θέσεων ἐν τῇ νεοελληνικῇ φιλολογίᾳ.

Ὁ δὲ ἡμέτερος Σύλλογος, θεωρῶν τὸ σύγγραμμα τοῦτο ὡς ἐθνικὸν ἔργον, καὶ πεποιθὼς, ὅτι ἡ διάδοσις αὐτοῦ ἐν Αἰγύπτῳ ἐξυπηρετεῖ τὰ μέγιστα τὸν ἐνταῦθα Ἑλληνισμόν, καὶ συντελεῖ σπουδαίως εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν ἐνὸς τῶν κυριωτέρων σκοπῶν τοῦ Συλλόγου, τῆς πνευματικῆς δηλ. ἀναπτύξεως τοῦ ἀνὰ τὴν Αἴγυπτον Ἑλληνισμοῦ, ἀνέλαβεν οἰκοθεῖν τὴν ἔσον οἶον τε εὐρύτεραν τοῦ συγγραμματος αὐτοῦ διάδοσιν ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ

καθηκόν του θεωρεῖ νὰ συστήσῃ πρὸς πάντας θερμῶς τὴν ἀπόκτησιν αὐτοῦ.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Ἀπὸ τριάκοντα ὅλα ἔτη ἐργαζόμενος εἰς τὴν δημοσίευσιν κοινωφελῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπιστημονικῶν καὶ φιλολογικῶν ποιημάτων, δέκα καὶ ὀκτὼ ἄχρι τοῦδε τόμους τειούτων δημοσιεύσας ἄνευ μισθοῦ τινος, ἐξαντλήσας τοὺς ἰδίους πόρους ἐκ τῆς ἄχρι τοῦδε δημοσιεύσεως ὀκτὼ τόμων τῶν παραλλήλων βίων τῶν ἐπὶ τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος διαπρεψάντων ἀνδρῶν, καὶ οὐδεμιᾶς ἀξιοθεῖς ἔπαρκους ἐνισχύσεως οὔτε ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως οὔτε ἐκ μέρους τῶν γνωστῶν μοι εὐπορούντων ὁμογενῶν, οὔτε ἐλπίζων τοιαύτην, τούναντίον μάλιστα παρ' ἐκείνης μὲν μοι καθυστεροῦνται εἰσέτι πολλὰ ἐξ ὅσων ἡ Βουλὴ ὀνομαστὶ ἐψήφισε πρὸς τύπωσιν τῶν Παραλλήλων Βίων ἑνὶν δὲ τούτων καὶ ὀνομαστὶ ὁ Κωνσταντῖνος Ζάππας, πολλὰ ὑποσχεθέντές μοι καὶ οὐδὲν πράξαντες, μ' ἐξέθηκάν εἰς δαπάνας μείζονας τῶν δυνάμεών μου, καὶ ἄλλοι ἠρνήθησαν καὶ ἐγγράφους ὑποσχέσεις τούτων λοιπὸν ἕνεκα ἐξαντλήσας τοὺς πόρους μου, καταφεύγω εἰς τὸ δημόσιον κ' ἐπικαλοῦμαι τὴν συνδρομὴν τῶν Δήμων, τῶν Μονῶν, καὶ τῶν φιλομούσων πολιτῶν πρὸς τὴν ἐπίκαιρον δημοσίευσιν καὶ ἀποπεράτωσιν τῶν ἔργων μου ἀπολείπονται δ' ἐκ τούτων τέσσαρες εἰσέτι τόμοι, οἷον ὁ ἕννατος καὶ δέκατος τῶν Παραλλήλων Βίων, περιέχοντες ἕκαστος ἀνὰ 16 — 20 βίους τῶν ἡρώων τῆς ἑραῆς ὁ ἐνδέκατος ὁμοίως, περιέχων τοσοῦτους περίπου βίους τῶν ἡρώων τῆς θαλάσσης καὶ ὁ δωδέκατος ὁμοίως περιέχων τοσοῦτους τῶν φιλελλήνων.

Τόμοι μὲν τοῦ ἔργου μου τούτου ἐδημοσι-

εύθησαν ἄχρι τοῦδε ἁπλῶς, περιέχοντες τοὺς ἐξῆς βίους:

Ὁ Α'. ὑπὸ τὸν τίτλον ΚΛΗΡΟΣ, Κυρίλλου τοῦ Ζ', Γρηγορίου τοῦ Ε', Γερμανοῦ, Βρεσθέ-
νους, Οἰκονόμου, Φαρμακίδου, Δούκα, Βάμβα, Κωνσταντᾶ, Γαζῆ, Ταλαντίου, Καρύστου.

Ὁ Β'. ὑπὸ τὸν τίτλον ΠΑΙΔΕΙΑ, Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρου, Θεοτόκη, Κοραῆ, Ῥήγα τοῦ Φεβραίου, Καίρου, Σαμουήλ, Κούπα, Ἀσωπίου, Α. Φωτῆ, Κούμα, Ψαλλίδα, Γενναδίου, Ρίζου, Ἀρσάνη.

Ὁ Γ'. ὑπὸ τὸν τίτλον ΠΛΟΥΤΟΣ καὶ ΕΜ-
ΠΟΡΙΟΝ, τῶν Ζωσιμάδων, Ριζαῶν, Καπλά-
νη, Πλατυγένους, Ἰπληξῆ, Βαρβάκη, Δούμπα, Γ. Σταύρου, Γαλανοῦ, Τριανταφυλλίδου, Ν. Στουρνάρη, Ζάππα.

Ὁ Δ'. ὑπὸ τὸν τίτλον ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ ΘΥ-
ΣΙΑΙ, τοῦ Σίνα, Βερναρδάκη, Χατζῆ Κώστα, Ῥώμα, Κουμπάρη, Κουντουριωτῶν, Μποτα-
σαίων, Ἀναργύρων, Τομπαζίδων.

Ὁ Ε'. ὑπὸ τὸν τίτλον ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ,
τοῦ Σκουφᾶ, Τσιακάλωφ, Ξάνθου, Ἀναγνω-
στοπούλου, Παπαρρηγοπούλου, Λεβέντη, Πα-
παφλέσσα, Βλασσοπούλου, Ἀναγνωστῶν, Περ-
βαίου, Ηλιαδιστοπούλου, Γ. Ὀλυμπίου.

Ὁ ΣΤ'. ὑπὸ τὸν τίτλον ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΑΝ-
ΔΡΕΣ, τῶν Ὑψηλάντων, Μουρούζιδων, Γ. Βούλ-
γαρη, Μαυρομιχαλαίων, Σούτσων, Μαυροκορ-
δάτων, Κωλέττου, Νέγρη, Κανακάρη, Ζαϊμῶν,
Α. Νούτσου, Π. Κρεββατᾶ.

Ὁ Ζ'. ὑπὸ τὸν αὐτὸν τίτλον, Ἰωάννου
Καποδιστρίου, Ὄθωνος, Μεταξάδων, Τρικού-
πη, Νοταραίων, Δεληγιάννιδων, Λοιδορίκιδων,
Βελτινῶν, Σισίνιδων, Ἀνιάνων, Α. Δογοθέτου,
Γεωργίου Πάνου.

Ὁ Η'. ὑπὸ τὸν τίτλον ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΞΗ-
ΡΑΣ, τῶν Γρηγοράκιδων, Μποτσαράτων, Κολο-
κοτρωναίων, Ἀνδρούτσων, Πετιμεζάδων, Τζα-
βελάτων, Πανουριάδων, Δουβουνιωτῶν, Χα-
ζῆ Πέτρου, Μελετοπούλου, Τρακαίων, Μουρ-

τζίνων, Ἀθανασίου Διάκου, Ἀθανασίου Καρ-
πενισιώτου.

Ὅσοι ἐκ τῶν Κυρίων συνδρομητῶν ἐπιθυ-
μοῦσι νὰ συνδράμωσι πράγματι εἰς τὴν ἀπο-
περάτωσιν τοῦ ἔργου μου τούτου, ἄς εὐαρε-
στηθῶσι ν' ἀγοράσωσι ἐν ἡ καὶ πλείοτερα σώ-
ματα ἐκ τῶν ἄχρι τοῦδε δημοσιευθέντων τό-
μων, λαμβάνοντες μὲν ταῦτα ἀμέσως, ὑποσχό-
μενοι δὲ διὰ τῆς παρὰ πόδας ὑπογραφῆς των
ὅτι θὰ ἀγοράσωσι καὶ τοὺς δημοσιευθησομέ-
νους. Ὑπόσχομαι δὲ ἀγῶ νὰ πέμψω αὐτὰ ὅ-
ποι δήποτε παραγγελθῶ, δι' ἰδίον ἐξόδων
καὶ κινδύνων καὶ τότε μόνον ἐνοῶ νὰ πλη-
ρωθῶ ὅταν παραδώσω τ' ἀντίτυπα.

Ἐκαστος τόμος τιμᾶται :

Ἐν μὲν ταῖς Ἀθήναις δρ. νέας ἢ φρ. 7

Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις » » 7 50

Καὶ ὅποι δήποτε ἐκτὸς τοῦ Κράτους 8

Ἐν Ἀθήναις, τὸν 30 Μαρτίου 1876.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Ν. ΓΟΥΔΑΣ.

Γ Ν Ω Μ Ι Κ Α.

Μηδὲν μηδέποτε προσθήσει ταῖς περὶ τοῦ
πλησίον σου διαδιδόμεναις φήμαις. Διότι, ἂν
μὲν ἦναι ἐνοχος, ἀπανθρώπως θέλεις ἀξή-
σει τὴν δυστυχίαν του διὰ τῶν συλλογισμῶν
σου· ἂν δὲ εἶναι ἀθῶος, θὰ λάβῃς τὴν εὐχαρί-
στησιν ὅτι δὲν κατετάχῃς μετὰ τῶν συκο-
φαντῶν του.

Παρομοιάζω τὴν δυνήριαν πρὸς γυναῖκα
γλυκεῖαν οὖσαν τὴν ὄψιν καὶ βραδυκίνητον,
ἐνδεδυμένην ἐσθῆτα ἐξ ἰστοῦ ἀράχνης, ἧς τὰ
κράσπεδα ὑποβαστάζει ὁ ὕπνος, στηριζομένην
εἰς τὸν βραχίονα τῆς πρώτης αὐτῆς κυρίας
τῆς τιμῆς, ἧτις εἶναι ἡ πείνα καὶ συναδείαν
ἔχουσαν τὰς στερήσεις καὶ κακοπαθείας.